Victorita Dutu

Poemele iubirii

POEMELE
IUBIRII

Ilinca Nathanael

2012

***

Aş vrea să dorm, să dorm
Dar gândul nu mă lasă.
Mă pune să-L întreb pe Dumnezeu
Dacă iubesc, dacă-L iubesc pe El
Şi El răspunde mie cu-aceeaşi întrebare:
<Mă iubeşti ?>
Doamne,
Aş vrea să fiu copila
Ce răsare dintre flori albastre
Şi-Ți spune de departe râzând
Şi alergând spre Tine:
<Doamne, uite, Dumnezeul meu,
Ce flori albastre, Ți le dăruiesc,
Sunt ale Tale, căci Tu le-ai mângâiat
În fiecare noapte când a răsărit luna.
Ştii, Doamne, Te-am urmărit aseară
Cum lacrima îți strălucea obrazul,
În glas de stele, dar tăceai,
Primeşte, Doamne, florile albastre,
Sunt ale Tale, căci Tu le-ai lăcrimat.

***

Doamne, mai stii atunci cand copila fiind,
Am plecat prin padure pe drum
Sa vad apa unui izvor ce tasnea
Din radacina unui alun.
O, Doamne, cand am inchis ochii atunci
Si Te-am vazut pe Tine printul padurii,
Prietenul meu cel mai drag,
Cel care m-a creat si a creat padurea,
Tu, Doamne, prietenul meu, ai venit,
Ai venit la mine atunci
Si Te-am privit Doamne, pentru prima oara!

Ah, Doamne, ce frumos era atunci,
In mintea mea de copila codana,
Ce erai pentru mine unica dorinta,
Doamne, voiam doar sa Te vad cine esti,
Cat de mult as fi vrut sa ma transform
In alunul acela si sa Te privesc Doamne,
Cum iti speli picioarele in apele izvorului
Ce se ivea de sub picioarele mele
Si cum stai la umbra mea
Sa Te odihnesti de drum!
Cat de mult as fi vrut, Doamne,
Sa fiu alunul acela incarcat de frunze verzi,
Atat de vii, de verzi sa Te apar de arsita soarelui.
Ah, Doamne, cat de mult as fi vrut sa-Ti aud
Rugaciunea Ta inaltata Tatalui
Si lacrimile Tale ce mult as fi vrut sa Ti le privesc.
As fi lasat niste frunze sa cada, as fi inflorit
Ca sa-ti sterg lacrimile si sa Te mangai,
Sa Te alint ca pe prietenul meu cel ma drag.
Dar in mintea mea de copila, Doamne,
A aparut doar o singura intrebare
<Doamne, de ce plangi, Doamne?
De ce esti atat de trist, Dumnezeule?
De ce suferi atat de mult, de ce plangi Dumnezeule?>
As fi vrut sa Te privesc o singura data
Cu ochii mei de copila ,Doamne!!
Cat de repede am imbatranit, Dumnezeule,
Si nu Te mai pot privi cu ochi de copil!!

***

Doamne, ziua de astăzi a fost bună
Pentru că eu acum
Am putut vedea pentru o clipă
Pâinea şi vinul din altar,
Cum Te aduc pe Tine prezent
În mijlocul oamenilor ce Te caută.

Puțini dintre mulți s-au gândit
Acum la Tine şi Tu ai venit,
Dar ai stat în taină, că nimeni
Nu Te-a văzut, dar unii
Ți-au simțit prezența:
O frumusețe teribilă i-a înconjurat!!
Aceasta e Iisuse, dragostea Ta,
Prezența Ta în mijlocul celor care
Te cântă, Te caută !!!!!

***

Văd cerul albastru ziua,
Cerul înstelat noaptea,
Văd cerul înnorat în furtună
Și razele soarelui de după nori,
Alergând către mine,
Văd pădurea ce se aşterne la orizont
Şi ierburile înalte
Ce-mi primesc paşii temători,
Dar dincolo de tot ce văd ,
Nu-l pot vedea
Pe Cel pe Care eu Îl caut !!!

Tu, care ai creat norii,
Care ai creat ploaia,
Care ai creat pădurile şi cerul, şi stelele,
Unde eşti ?
Unde eşti ?
Ce sfioase sunt florile
Când trec pe lângă ele,
Cât de limpezi sunt apele,
Izvoarele, fântânile,
Cât de sclipitoare sunt toate astea!
Unde eşti Tu,
Cel ce ai creat toate?
Toate acestea în mijlocul cărora

Eu trăiesc,
Unde eşti Tu, Tu cel ce ai făcut toate??!
Cât de frumoase sunt florile astea,
Lăcrămioarele, cât de albe,
Ca nişte clopoţei.
Cât de verzi şi ascuţite şi lungi
Le sunt frunzele!
Tu care ai creat minunea asta de floare,
Unde eşti, unde eşti?
Şi Tu, Tu, iubitorule,
Cel ce ai creat toate?
Unde eşti de nu-mi este teamă,
De nu-mi este frică să merg
Prin pustietăţile astea ?

La o fântână stă Cineva, cu capul plecat
Între palme, rezemat.
Oare Cine-o fi Cel Ce stă
Cu ochii închişi, cu ochii plânşi?
M-am aşezat lânga El şi-am tăcut,
Şi toate întrebările dispăruseră.

***

Iisuse, atunci când mergeai de unul singur
În munţi să Te rogi,
Dimineaţa înainte de zori,
Sau seara pâna dimineaţa în soare,
Nu te-nspăimânta Doamne,
Piatra din jur
Şi singurătatea de-afară ?
M-am întrebat Doamne de mii de ori,
Oare cum Te rugai Tu
În singurătate şi teamă ?
Nu Te înspăimânta piatra muntelui
Prin răceala ei?

Stelele reci şi îndepărtate
Nu Te înspăimântau,
Iar oamenii ce roaiu în jurul Tău,
Nu Te umpleau de spaimă, de graoză,
Nu Ți-a fost silă de noi niciodată?
Când ridicam pumnul înverşunați,
Gata să Te lovim, gata să Te ucidem?
Toată creația Ta în care Tu ai locuit
Nu Ți-a strâns sufletul în singurãtate?
Nu Te-au înspăimântat oamenii,
Nu Te-au înspăimântat pietrele,
Furtunile şi înghețurile nu Te-au înspăimântat?
Nu înțeleg de ce a trebuit să Te naşti,
Când lumea aceasta e sortită pieirii?
Doamne, desigur eu gândesc după gând omenesc,
Dar cum aş putea gândi Doamne?

***

Doamne, cosmosul întreg e creația Ta,
Tu le-ai creat, Tu ai creat stelele şi lumina,
Iar copacul acesta de care eu mă sprijin cu mâna,
Sunt martorii Tăi, căci Tu ne-ai creat.
E noapte şi mi-i atât de frig,
Îmi era într-un timp bine,
Când era soare afară şi cald,
Dar dintr-o dată a venit noaptea,
Nu se mai vede bine în jurul meu,
Doar stelele şi luna pătrund
Prin crengile copacilor cu lumina lor,
Până la mine, până la pământ.
E noapte, e lumină şi e atât de frumos,
Dar eu nu pot atinge frumusețea asta
Decât cu privirea,
Această frumusețe mă respinge,
Îmi e străină, eu nu pot,

Nu pot trăi în mijlocul ei,
Eu nu pot fi însăşi această frumusețe.

***

Doamne, sunt un copil.
Aş vrea să fiu un copil,
Dar lumea din mine nu mă lasă,
Oamenii mă provoacă la duel.
Lumea din afara mea mă încorsetează.

Doamne, nu sunt liberă,
Cum să vin în libertatea Ta ?

***

Dar cuvintele, cuvintele,
Ce sunt ele cuvintele?
De ce Tu ai vrut ca noi să vorbim?
Dar cum să descopăr eu, Doamne
Vorba aceea care să Te cheme pe Tine,
Cum să descopăr eu cuvântul
Prin care eu să pot vorbi cu Tine?
De ce caut mereu cuvinte sofisticate,
Când cuvintele astea simple şi minunate
Exprimă atâta sinceritate, atâta frumusețe?
De ce caut mereu cuvinte mari,
Ca să nu Te pot exprima,
Prin care să nu înțeleg nimic,
Să mă rătăcesc
Şi nici eu nu mai ştiu unde sunt.
Ce mare dar ne-ai facut, Doamne,
Cuvintele, cuvintele astea simple, directe…
Şi care e cuvântul prin care eu
Aş putea să-mi descopăr
Taina mea, taina iubirii mele cu Tine,
Cu Tine şi cu lumea Ta ?

***

Doamne, eu sunt în aşteptarea
Unei iubiri, unei iubiri,
Atât de mari, cum n-am mai trăit niciodată.
Eu sunt în aşteptarea unei iubiri
Şi cât de minunată este această aşteptare,
Când eu îmi închipui mereu
Cum va fi iubirea aceea a mea,
Când eu Îl voi iubi pe El,
Pe Cel nespus de minunat !
Mi-e şi frică să spun,
Cât de fericită voi fi.
Eu sunt în aşteptarea unei iubiri
Şi sunt nespus de fericită!
Îți mulțumesc Dumnezeule
Pentru liniştea mea.
Doamne, Tu eşti cu adevărat
Nespus de frumos !

***

O, Doamne, îngerul ce Tu mi l-ai trimis
M-a lăsat pe mine să zbor
În locul lui, iar el a stat în locul meu
Să mă privească pe mine cum zbor,
Am schimbat locul unul cu altul,
Eu şi cu îngerul meu,
Eu zburam până departe spre stele, spre lună,
Iar el se ruga în locul meu.
Toți sfinții i-a adunat în jurul lui
Şi se rugau împreună pentru mine,
Iar eu nu ştiam asta,
Că ei mă iubeau atât de mult pe mine.
Eu zburam şi dansam deasupra stâncilor

Şi nu-l mai vedeam pe înger
Cum stă îngenunchiat în locul meu
Şi se roagă lui Iisus să-mi primească
Zborul, dansul, iubirea.
Eu dansam şi plângeam, rugându-mă neîncetat
Împreună cu îngerul
Şi deodată el mi-a strigat
De acolo de jos, de departe:
''Vezi, vezi, uită-te în stânga ta,
În stânga ta uitâ-te, că vezi pe Cineva''.
Dar nu puteam să mă uit,
Pentru că nu vedeam,
Dar simțeam că Cineva e cu mine,
Ştiam că Cineva dansează şi zboară
Împreună cu mine, era prea mare fericirea.
Când am oboist, am venit lângă înger
Iar el mi-a zis: ''L-ai văzut, L-ai văzut ?''
''Nu'', i-am răspuns,''vai'', mi-a zis îngerul,
Era El şi zbura împreună cu tine,
Cum de nu ai văzut ?''
''Nu puteam să văd, mă încurcau lacrimile,
Dar spune-I, te rog îngeraşule,
Că eu am simțit că dansează cu mine
Şi să mă ierte că nu L-am privit,
Fiindcă eu numai la El m-am gândit,
Spune-i, te rog, îngeraşule !''

***

<Domnul meu şi Dumnezeul meu>
I-a zis Toma necredinciosul lui Iisus,
Nici un apostol nu i-a mai zis aşa
Decât el, când i-a pipăit rănile după înviere.
Dacă eu aş putea sã-Ți spun, Iisuse al meu,
<Domnul meu şi Dumnezeul meu>

Aş fi cea mai fericită femeie din lume,
Cât de fericită aş fi,
Pentru că iubirea Ta e infinitul,
Dar nu ştiu cum să spun
Pentru că nu e decât o reprezentare,
E un infinit asemãnãtor întunericului,
Dar întuneric ce se luminează
De o lumină ce-i în preajma minții mele,
Dar nu o văd, ci doar mi-o închipui
Şi mi-o doresc să fie.

***

Parcă toată creația Ta
Aş vrea s-o dau la o parte,
S-o dau la o parte,
Ca pe-o perdea,
Iar dincolo de ea ai fi Tu,
Ai fi Tu cu brațele întinse spre mine.
Dacă aş putea da
Toată creația Ta la o parte
Să te privesc doar pe Tine,
Doar pe Tine să Te pot vedea...
Dar Tu eşti atât de departe!!!!
Şi totuşi, ceva se întămplă
Cu această creație a Ta,
Ceva se întâmplă,
Începe să se mişte ceva,
Să plece departe!
E oare mâna Ta
Ce dă la o parte perdelele
Ce acoperă uşile
De mult descuiate,
De mult deschise?
Sau poate vântul
Ce se-nfioară
La apropierea Ta?

***

Creația Ta e asemeni muntelui
Ce stă măreț în fața mea
Iar Tu îmi ceri să am atâta
Încredere în Tine, atâta iubire
În iubirea Ta, încât, încât
Să-i cer muntelui să se arunce
În mare şi el mă va asculta,
Adică să se dea la o parte
Din fața Ta, ca eu să Te pot vedea!
De ce Doamne, mi se pare uneori
Că e mai simplu să sap o cărare
Sub rădăcina muntelui,
Să sap un tunel prin piatra lui,
Ca eu să ajung la Tine, departe,
De parcă Tu ai sta pitit în dosul muntelui
Iar eu nu Te-aş putea vedea?

***

De multe ori am vrut Doamne
Să le spun munților să-mi arate
Unde stăteai Tu când erai singur
Și Te rugai, iar munții nu mi-au arătat
Decât crestele lor aurite de soare
Şi făcliile lor purtãtoare de stele.
Am întrebat din nou munții
Şi i-am rugat să-mi arate
Pe unde mergeai Tu,
Cănd apele îşi închinau sfioase
Dansul lor la picioarele Tale
Şi munții nu mi-au răspuns.
Ei au lăsat frunzele lor verzi
Să devină lumină albastră

Purtãtoare de stele.
Am cerut munților să-mi arate
Unde dormeai Tu liniştit,
La rădăcina unui copac
Cu capul pe o piatră
Şi munții au început să strige la mine
Cu tunet şi m-am înspăimântat.
Am stat şi m-am uitat la munți
Zile în şir, aşteptând răspunsul
Dar ei tăceau clipă de clipă
Şi crestele lor luminate de soare
Se uitau la mine triumfãtor.
M-am simțit atât de singură Doamne
Şi atât de dor îmi era să Te aflu
Că m-am hotărât să cobor şi să urc
Povârnişurile pietroase ale munților.
Plângeam şi mergeam iar disperarea
Creştea în mine şi mi-a venit să adorm
La rădăcina unui stejar,
Când am auzit deodată un glas:
<De ce dormi, nu ai voie să dormi,
Aici nimeni nu doarme,
Până în vârful muntelui nu ai voie să dormi!
Mergi şi vorbeşte-mi,
Că eu te aştept, te aştept, te aştept….. >
<Merg Doamne, uite că merg
Şi nu există nici o cărare
În fața ochilor mei,
Mai e mult Doamne, până departe?
Mai e mult, mai e mult,
Mai e mult ???….>

***

Copilul dansează în lumina lunii
Şi Dumnezeu veghează
El priveşte zâmbind,

Jocul copilului, dansul copilului
În lumina lunii,
În lumina soarelui
Şi copilul dansează
Deasupra lanurilor de grâu,
Deasupra livezilor înflorite.
Copilul dansează în lumina norilor
Zburând peste ape
Şi El din cer plânge
Plânge cu lacrimi de flori
Înconjurând copilul
Ce dansează plângând
În lumina lunii.
Copilul dansează
În brațele Lui, în brațele Lui,
Ce l-au cuprins de acum
Într-un dor nesfârşit
Şi copilul niciodată,
Niciodată nu va mai plânge.

***

Ce fericire Doamne să pot vedea
Lumea din mine şi să pot striga.
Lumea pe care eu o trăiesc
E o lume perfectă,
E o lume perfectă,
Pentru că ea e doar în inima mea
Şi nimeni nu poate pătrunde în ea
Pentru că e numai a Ta
Şi numai Tu locuieşti
În lumea mea perfectă.
Nimic din afară nu poate veni
Să-mi tulbure liniştea,
Lumea mea perfectă să mi-o ucidă
Oricât de multe rele aş vedea,

Lumea de-afară îmi rămâne străină,
Iar eu simt că numai aici,
Acasă cu Tine, în mine
Eu sunt eu,şi totuşi sunt alta
Şi câteodată mă minunez de ceea ce sunt.

***

Doamne, oare timpul acesta
Pe care noi îl măsurăm cu ceasurile
Şi ne uităm plimbându-ne
De la noapte la zi şi de la zi la noapte,
Oare timpul acesta nu e doar o iluzie?
De ce oare să numim timp
Scurgerea aceasta de clipe,
De la răsăritul soarelui până la apus
Şi de la apusul soarelui până la răsărit.
Doamne, eu când mă gândesc la Tine,
La bucuria ce Tu mi-o dai uneori,
Pentru mine nu mai există timp
Ci doar veşnicia Ta din inima mea
Şi timpul devine pentru mine
Doar o iluzie.
O, Doamne, nu există decât veşnicia Ta,
Timp nu există, ci-i doar o părere.

***

Sfinte Botezătorule Ioan,
Astăzi lumea te sărbătoreşte,
Eu nu te-am sărbătorit şi e seară,
Sunt tristă şi îmi curg doar câteva lacrimi
De tristețe şi de durere că nu m-am rugat,
Nu m-am gândit şi nu am vorbit cu Iisus.
Oare de ce nu m-am rugat astăzi,
Sfinte Ioane, oare de ce ?
Ajută-mă şi pe mine să-L pot urma

Pe cel care ți-a fost atât de prieten
Şi te-a iubit atât de mult
Că Te-a considerat pe Tine,
Cel dintâi dintre prooroci.
Tu ai fost atât de mare
Și încă mai eşti pentru mine măcar,
Dar ştii ce mă doare, frate Ioane,
Că nu-L pot iubi pe Dumnezeu, nu-L pot slăvi.
Tu cum făceai, cum trăiai, de ce erai atât de nebun
După adevăr şi atât de smerit,
Atât de lipsit de orgolui încât ai spus
Cuvintele astea pe care nu le înțeleg,
Nu le pot trăi, nu le pot rosti:
« El trebuie să crească,
Iar eu trebuie să mă micşorez ».
Înțelegi, Sfinte Ioane, înțelegi ?
Pentru că eu nu pot trăi aceste cuvinte
În fața lui Dumnezeu, de ce, hai spune-mi!
Roagă-te pentru mine prietenului tău
Şi Dumnezeul nostru, Iisus, să-mi dea mie
Dragostea pentru El şi smerenia,
Pentru că dragostea şi smerenia sunt nişte stări,
Nişte sentimente atăt de liniştitoare,
Dragostea pentru Iisus, pentru Dumnezeul meu,
Este atât de frumoasă, dar eu nu o pot trăi,
Nu o pot simți, de ce nu-l pot iubi
Pe Iisus ca pe Dumnezeu şi Dumnezeu
Devine pentru mine atât de străin
Şi eu nu mai ştiu în cine să cred.
O, Doamne, Iisuse, Tu eşti Dumnezeu !!!

***

Domane, acasă e locul cel mai minunat
Pe care l-am putut visa vreodată.
Doamne, sunt o călătoare prin pustiu,

Prin pustiul acesta plin de oameni,
Asemeni umbrelor colorate şi umblătoare.
Doamne, acasă nu e pustiu,
Acolo mă iubeşte mama şi tata
Şi fraţii mei şi surorile mele,
Acasă e mamaia cea bătrână,
Ce m-aşteaptă să vin să-i aduc apă,
Acasă e copilăria mea Doamne,
Şi acolo am plâns cel dintâi.
Acasă e fericirea mea,
Acolo casa nu mi-ar fi pustie,
Pentru că acasă eşti numai Tu,
Numai Tu Doamne, numai Tu.

***

Doamne, în inima noastră
E o casă atât de frumoasă,
Dar nu pot s-o descui,
Pentru că nu pot intra acolo
Decat împreună cu Tine !
Doamne, ce fericită sunt
Că Tu eşti, că Tu ai înviat,
Că Tu eşti viu,
Cã Tu înviezi mereu
În inima noastră,
Pentru că Tu poţi să vii
Cu mine în camera mea.

***

Doamne, în mine durerea ară
Cu un plug în brazda sufletului,
Sămănând sămânţa iubirii
Şi cât mă doare,
Cum se desface fiecare brazdă

De carne din mine şi cum îmi curg
Lacrimile mele de sânge alb,
Primind cuvântul nemuritor
Al iubirii Tale.
Cât de mare îmi este uitarea
Până când cuvântul Tău
Devine floare nemuritoare în mine.
Doamne,
Până când sămânța
Ta va încolți în mine?
Domnul meu şi Dumnezeul meu,
Până când, până când plugul acestei vieți
Va săpa în mine cuvintele Tale nemuritoare
Şi până când sângele meu alb
Va curge în pâraiele
Din care florile mele se vor hrăni
Şi vor creşte şi vor înflori.
Voi ajunge oare până atunci când Tu,
Coborând din cerurile Tale atât de înalte
Şi atât de aproape de carnea mea,
Te vei plimba prin răcoarea serii
Printre florile mele şi copacii mei înfloriți
Ce au crescut în trupul meu ?

***

Lacrimile roşii ale soarelui
Se revărsau pe fruntea inimii
Şi le ascultam clipocitul lor tăcut
În râurile mele
Şi-a tăcut,
Şi-a tăcut sunetul lacrimei,
A tăcut
Şi-a rămas cerul pustiu de lacrimi,
Pustiu de cruci,
De mâini înălțate, de aripi,
De mâinile mele tăcute,

De obrajii mei reci şi goi
‘’Hei‘’m-am auzit întrebată,
<Tu, pe cine iubeşti?>
<Nu ştiu> I-am răspuns,
Iubirea e o taină>
Şi El m-a întrebat din nou
<Pe cine iubeşti ?>
Şi iarăşi I-am răspuns <nu ştiu>
A tăcut… a tăcut…a tăcut…
S-a lăsat noaptea
Şi El m-a întrebat din nou
<Pe cine iubeşti ?>
Am tăcut,
El a început din nou să tacă.
Am tăcut şi auzeam clipocitul
De rouă al soarelui…
După timp îndelungat
Am început să strig cu lacrimi
De sânge alb
<Dumnezeule…Dumnezeule…>

***
Stau undeva pitită,
Nici eu nu mai ştiu unde sunt
Şi universul din privirile mele mă-ngheață,
Stelele mă fac să amețesc.
Câtă tăcere în fața acestor stele ce strălucesc,
Nici un cuvânt universul nu scoate,
Numai noi oamenii vorbim între noi,
Prin cuvinte absurde.
Câtă singurătate, câtă pace respingătoare!
Toată tăcerea asta din creația Ta
Mă îngheață,
Dacă nu ai fi Tu, dacă nu ai fi Tu,
Să-mi înalț gândul meu la Tine,

Ce m-aş fi făcut de atâţia ani,
De singurătate.

***
Domne, cât de sublimã este creaţia Ta
Şi cât de departe sunt eu de Tine!
Cum aş putea săruta floarea aceasta de pe lac,
Nufărul acela minunat dacă e atât de departe,
E noapte şi e frig, şi nu pot zbura până aclolo,
Nu pot să înnot, apa e rece,
Nu pot să mă desprind de copac,
Până la vârfurirle brazilor să-i mângâi,
Nu pot ajunge,
Nu pot zbura până la stele şi înapoi,
Nu por ajunge pe fundul lacului să ating
Nisipurile şi rădãcinile florilor.
Totul mă respinge, Domne, prin necunoaştere.

Uite, uite, lebăda aceea de pe lac,
Ce minunată este, Doamne!!
Ce vine încet, plutind, spre mine, printre nuferi,
Dar ea nu ştie că eu sunt aici.
O singură mişcare dacă aş face,
Ea ar zbura, ar fugi,
S-ar îndepărta de mine, pentru că ea ştie
Că eu pot s-o omor, s-o ucid, să-i ucid frumuseţea.
Câtă frumuseţe, câtă frumuseţe, Doamne
Şi cât de străină sunt eu de esenţa ei!
O, Doamne, dacă Tu ai fi aici lângã lacul acesta,
Lângă lebăda aceasta ce pluteşte frumos,
Cât de minunat ar fi, aş zbura cu Tine pretutindeni.
Tu m-ai ţine de mână şi aş putea zbura până la stele
Şi aş lua stelele şi le-aş presăra
Peste munţi şi peste copacii aceştia frumoşi,
Şi peste lebăda aceasta minunată.

Împreună cu Tine, Iisuse aş putea să înnot,
Împreună cu lebăda aceea printre nuferi
Şi ea nu s-ar teme de mine,
Nu s-ar îndepărta, aş pluti cu Tine deasupra lacului
Şi aş înceta să mă tem.
Ar înceta singurătatea mea, Te-aş iubi oare mai mult ?
Cât de orbi îmi sunt ochii în întunecimea asta
Şi cât de departe sunt de Tine, de frumuseţea Ta!!
Da, da şi locuind în mijlocul acestei frumuseţi!!!

***

Frumoase sunt lucrurile din preajma mea
Ele mă trimit cu gândul la Tine
Omul mă înspăimântă cel mai mult,
El mă face să mă simt departe de Tine,
Cu cine să mă asemăn eu, Doamne?
Cu florile Tale ca să pot trăi?
Dar aici flori nu mai sunt,
Decât flori de contrabandă.
Aici doar banii înfloresc şi patima omului,
Pentru ei, pentru nimicurile prea importante.
Unde să fie inima mea,
Ca eu să ştiu că floarea inimii mele
Este floarea Ta?
De multe ori mă întreb Doamne,
Oare cuvintele mele sunt cuvintele Tale?
Oare nu cumva vorba mea
Ţine de o altă dezordine ce nu e legea Ta?
Mă înspăimântă Doamne
Până şi lucrurile din preajma mea
Când ele sunt atinse de oameni.

***

Doamne, dacă aş putea scăpa
De toate amintirile mele,

Dacă aş putea scăpa de toate aceste imagini
Ce-mi taie privirile, ce-mi dărâmă ochii,
Doamne, dacă aş putea trăi din nou,
Copilăria mea
Doamne, cât de minunată este speranța Ta
Prin gândul meu la Tine !

***
Oare să prind curaj să visez?
Oare să prind curaj să scriu?
Oare să prind curaj să închipui?
Poate că numai aşa voi putea să zbor.
Eram atât de departe de mine,
Atât de departe şi am pornit-o
În goană prin pădurea copilăriei mele
Şi tot fugeam, fugeam, fugeam,
Mi se părea uneori că visez
Şi că-n visul meu zbor, zbor, zbor
Peste toată frumusețea naturii
Şi peste visul meu, peste corpul meu
Peste totate amintirile mele să zbor.
Peste tot pământul!

***
M-am oprit în fugă lângă un copac,
Lângă copacul acela unde eu mă rugam.
Ah! de câte ori nu m-am rugat Lui.
De câte ori nu am plâns,
Nu am plâns,
Că nu ştiu ce-i cu mine
Şi că mi-e silă de viață şi o urăsc,
De câte ori nu I-am spus, la copacul acela, Lui
Tot ce puteam spune,
I-am spus că nu mai pot trăi
Că nu mai pot iubi,
Că mi-e silă de viață,

Că nu mai pot trăi, ah, de câte ori,
De câte ori cu ochii înlăcrimați, n-am privit,
N-am privit cerul înstelat printre crengile
Încărcate de umbră şi lumină strălucitoare,
De câte ori nu m-am simțit fericită,
Lângă copacul acela, de câte ori după plâns
Sau după vorbe înverşunate, o speranță nouă
Îmi învăluia sufletul şi plecam zburând,
Să mai trăiesc încă o clipă, încă o oră, încă o zi,
Cât de minunat era salcâmul acesta!
Aici era mănăstirea mea,
Salcâm ce-a crescut la marginea lacului.
Ce ciudat, ce frumos salcâm, când era în floare!

***

HAIDEȚI TINERI

Aprilie ’92

PARTEA ÎNTÂI

Hei, neam ajuns de ocarã
Nu auzi cum plânge Dumnezeu
La fiecare poartã închisã?
Voi, cei însinguraţi de pãcatele voastre,
Voi, cei însinguraţi din cauza urii din voi
Lepãdaţi tina pãcatului vostru
Şi întindeţi braţele spre Iisus Hristos
Iisus Hristos, Mântuitorul lumii!!
Tineri, voi ce sunteţi bãtrâni
Pentru cã sunteţi bãtrâi sufleteşte,
Aruncaţi bãtrâneţea din voi,
Primind lumina lui Iisus,
Primind lumina de candelã
În ochii voştri spurcaţi de sãruturi,

De idei ce nu v-au folosit niciodatã,
De ţigãri şi dansul satanei.
Şi-a fãcut omul jucãrii,
Ca sã-şi uite de pãcate,
Sã-şi umple timpul lui gol de gândire
Şi l-a uitat pe Dumnezeu-e atât de simplu!!
Şi-a fãcut maşini, blocuri, avioane,
Are ştiinţa cu care creeazã goluri de aer,
A distrus copacii şi a strivit florile
Şi crede cu atâta mândrie în el,
E persoanã importantã în lume,
Devenit din maimuţã om!!!
Îşi aprinde becuri şi le-nchide când vrea,
Astea ţin loc de soare, de luminã,
Dã drumul la muzicã, la casetofon
Şi aude spurcãciunile lumii cântând,
Dã drumul la televizor
Şi vede femeile goale cum se-ntind ca viermii.
E bogat, are de toate "învãţatul" nostru,
Pleacã în strãinãtate sã-şi "etaleze cunoştinţele"
America e la modã, nu mai e Parisul,
El nu-şi vinde ţara, şi-o dã degeaba,
Nu-şi mai place neamul, e de proşti, de calici,
Nu are dolari România, nu are, e calicã,
Nu are oameni vrednici sã-i asculte vorbind.

PARTEA A DOUA

Haideţi tineri, feciori şi fecioare,
Voi haiduci minunaţi ai neamului meu,
Intoxicaţi în felul acesta, nu simţiţi,
Nu simţiţi, cum acel ceva sensibil din voi,
Plânge de fricã sã nu fie distrus?
Prinţi şi prinţese ai neamului meu,
Nu vã apasã povara prostiei din jur?

Haideți tineri adevãrați
Sã devenim tineri prin lumina Liturghiei,
Sã devenim tineri desãvârşiți,
Cântând lui Dumnezeu şi oamenilor despre iubire.
Noi, cei ce ne temem de bãtrânețe,
Noi, cei ce ne temem de moarte,
Sã aruncãm toatã scâraba ce vine din tinã,
Sfințindu-ne trupul nostru,
Îndumnezeindu-ne speranța noastrã,
Înãlțându-ne sufletul nostru,
Pentru a devevi îngeri aici pe pãmânt.
Hei, tineri monahi şi mireni totodatã,
Sã fim tineri prin rugãciunea noastrã,
Gãsindu-l pe Dumnezeu, pe pãmânt fiind,
Nu mai suntem bãtrâni, nu mai suntem morți,
Suntem pururi tineri, chiar si bãtrâni fiind.
Sã aruncãm, sã aruncãm toate pãcatele noastre,
Nu vedeți câtã suferințã aduc?
Sã ne spãlãm trupul şi sufletul nostru,
Prin botezul lacrimilor noastre,
Sã venim la Iisus, Mântuitorul lumii,
Cãci prin El moartea este învinsã,
Suntem în viațã şi prin viațã în El.
Haideți, haideți tineri şi vârstnici,
Monahi şi mireni totodatã,
Sã rãsturnãm sufletul nostru cel întinat,
Întinat de pãcate,
Sã devenim pururi tineri în lumina lui Iisus,
Iisus Hristos, Mântuitorul nostru,
Înãlțat la ceruri şi prezent cu noi,
În serile de tainã a rugãciunii noastre.
Haideți, haideți tineri,
Nu vedeți ce greu este sã fii singur?
Singur numai cu prostia şi cu pãcatele tale
Şi a celor din jur?
Singur şi numai cu dorința de a fi alãturi

De cel care luptã la fel ca şi tine?
Haideți, feciori şi fecioare,
Haiduci minunați ai neamului meu,
Plãieşi tineri ai sfântului Ştefan,
Lucrați tainic prin rugãciunea voastrã,
Dați perdeaua neguroasã din fața ochilor voştri,
Mistuiți-vã în codri de gânduri
Şi luați aerul dreptãții în piept.
Hei, mã auziti, mã auziti, prinți si prințese,
Ajutați-mã, ajutați-mã,
Nu mai pot singurã, am obosit!
Hei, hei, mã auziți,
Nu suntem calici, nu suntem neam de ocarã,
Putem rãsturna rãul din noi şi din lume,
Putem învinge moartea sufletului nostru.!!
Haideți, haideți tineri,
Sã repetãm cuvintele Mântuitorului,
"Fiți desãvârşiți precum Tatãl vostru
Cel din ceruri desãvârşit este!"
Haideți, sã devenim noi înşine
În propria noastrã libertate,
Prin lumina lui Dumnezeu!
Sã facem din neamul acesta ajuns de ocarã
Sã dãinuie printr-o cetate de sfinți.
Sã facem din el aşa cum l-a visat Eminescu,
Şi Bãlcescu şi Iancu, şi Tudor Vladimirescu,
Aşa cum îl visa fiece domnitor,
Legat de pãmânt şi de țarã,
De înțelepciune şi de Dumnezeu.
Haideți tineri, monahi şi mireni,
Sã ne-ajutãm prin cuvântul nostru lãuntric,
Nu simțiți, nu simțiți cum cineva bate la uşã
Iar noi nu deschidem?
Haideți sã privim, sã privim la minunãția naturii
Şi vom auzi, vom auzi, cum cântã Dumnezeu!!!
Hei, frumusețe tânãrã şi trainicã,

Tineri ce suntem tineri şi vom rãmâne tineri,
Sã aducem jertfa sufletului nostru
Pe altarul creației,
Ce este viața noastrã îndumnezeitã.
Ştiți, pãmântul are nevoie de sfinți
Cum are nevoie o floare de soare,
Luați-vã rolul în serios
Cã Dumnezeu ne aşteaptã în tainã
Sã pângem şi sã vorbim fericiți
Alãturi de El.

Notă: această poezie a fost scrisă în '92 şi citită la un miting la Iaşi, în '93, organizat de ASCOR, in fata Palatului Culturii şi a apărut imediat pe posturile de radio şi televiziune .

***

cu sufletul lipsit şi gol
înalț gândul meu la Tine Doamne.
de ce mi se pare că mor
şi singurătatea mă taie în suflet
de ce îmi e frica de Tine?
De mine, de viata, de lume?
De ce mi se-ntunecă mintea
Şi lacrimile fără sa-mi curgă îmi curg mereu
mereu plânge sufletul meu
şi nu mai ştiu ce se întâmplă cu mine
trimite-mi Doamne, felul iubirii mele
şi nu mă lăsa să mor mereu
sa-mi moară sufletul în mine?!!!!

***

Sufletul meu parcă e un cerc alb
Gândurile curg libere
Ca niste pete de culoare albastre
Cercul meu e alb

Şi e atat de larg
Şi e atât de adânc
Albul acela parcă
Mi se desface în aripi
Uneori...
Când gândul e mai sălbatic
Ceva purpuriu începe să-mi
Nască în suflet
Ceva purpuriu...
Şi ceva alb, ca o sabie
Îmi taie de multe ori râul,
Râul meu de lumină
Şi apă ...de lacrimi...
Când găndul sălbatic
Urlă şi strigă ...
O floare albastra coboară
În cercul meu alb
Şi o mână care îi mângâie
Frunzele...şi o gură…
Care-i sărută petalele
Şi-mi rosteşte usor
Printr-un alt gând purpuriu
Îmbinat cu lacrimi albe
„Primeşte pacea copilă!”

***

Mă duceam în vis spre izvorul meu
Ma duceam în vis
Şi acolo eu mă rugam
Mă rugam
Şi simțeam cum creşte iarba
Cum cresc florile
Simțeam cum cresc copacii
Vedeam cum cresc copacii
Copacii...copacii...
Şi mergeam în vis spre izvorul meu...

Mergeam în vis spre izvorul meu!...
Izvorul meu!
Apa...apa...
Apa izvorului meu îmi inunda privirile,
Imi spala ochii,
Imi spala ochii
Îmi spăla picioarele
De ce Dumnezeule,
Căram apa asta în mine?
De ce, de ce o căram Iisuse?
Şi o beam, o beam, o beam...
Şi simțeam că însetez...
Însetez, însetez mereu...
Până când...
Până când floarea venea spre mine
Caci eu stăteam sun apă,
Venea o floare şi-mi inunda ochii..
Îmi inunda ochii...ochii...
O floare...o floare...
Ce izvora din izvorul meu..
Din izvorul meu a izvorât odată o floare...
O floare...căci eu stam sub ape..
Ape...ape ce-mi inundau sufletul...
Şi-mi spălau picioarele
Picioarele pline de colb,
Pline de nămol...
Şi mâinile mele, şi fața mea...
Şi m-am uscat în razele soarelui
În razele soarelui m-am uscat!
Ce violet era floare din vis...ce violet..
Ce violet era floarea din vis....
Floarea din vis...ce violet...
M-a doborât rugăciunea...
m-a prăvălit rugăciunea-n genunchi
Şi-mi căutam lacrimile mele-n pământ...
Îmi cautam lacrimile mele-n pământ...

Şi eram doborâtă-n genuchi...
Şi-mi culegeam floare izvorului meu
Izvorului meu.
Izvorului meu ce pluteam în vis catre el
Către el...Şi pluteam mergând în genunchi...
Şi pluteam mergâng în rugă...
Şi pluteam în genunchi...
Spre un lac...
Spre un lac ce înflori nuferi
Şi eu plângeam căutându-mi
Iubirea cereasca...
Am coborât cu trupul sub ape
Şi iubirea mea în iubirea de floare...
O!...Dumnezeule....Dumnezeule...
Plângea iubirea mea dupa Tine!....
Iisuse!...Dumnezeule!...Dumnezeule!...
O !..Dumnezeule!...
O!...Tată…priveşte la Fiul Tău...
E de mână cu mine?!.....

***

Am întins mâna mea în fața soarelui
Şi si desfăceau mugurii în flori
Flori plouau peste tot pământul
Şi cerul se desfăcea, se dechidea,
Şi cerul cobora în inima mea,
În sufletul meu,
Se dechidea cerul în flori
Şi curgea lumina în mugur!
Curgea lumina în mugur!
Şi eu iubeam, eu iubeam,
Şi eram atât de fericită!
Era soare si curgea lumina!!!
Speranța!!!!

***

Era undeva, cineva, pe aice, pe-aproape
L-am văzut anul trecut
Era cu ochii albaştri
Şi fugea, fugea, fugea...
Alerga până la un copac,
Apoi până la izvor,
Apoi la o stea!
Până la un nor, alerga, alerga!
Şi deodat'o lumină...
Când mă uitai
Avea o icoana în mâini
Ce-i lumina ochii albaştri
Şi mai avea un penel...
Şi fugea, fugea, fugea...
Deodată s-a aşezat,
S-a aşezat pe unda izvorului
Şi plutea maestrul sfânt
Şi nu mai fugea, penelul fugea...
Şi maestrul stătea, stătea,stătea...
„Hei, ce faci aici?" l-a întrebat o zână
„Hei, ce faci aici?" l-a întrebat pădurea
El n-a răspuns, ci s-a uitata la ceruri,
Plutea ca-ntr-un vis, răstignit pe o cruce...
Pe cer apăru o stea, o stea, o stea,
La izvor un penel apăru...de argint...
Ba de aur...diamant? Nu ştiu!
Ce-ți trimitea în ochi lumini albastre.
Maestrul sfânt fugea, fugea, fugea,
Se ruga, se ruga, se ruga
Şi a apărut o stea...o stea..o stea...
Maestrul sfânt!!

***

Şi aud clopotele cum bat
Şi în mine cântecul sună
Vară, vară, dă-mi şi mie căldură
Căci mie mi-e frig
Şi inima îmi îngheață iubirea...
Ştii..ştii..clopotele cum bat
Le aud sunând, umplând universul
Cu ploaie de sunet, cu ploaie de cânt
Și stelele nasc şi cântă în sunet de raze
În dangât de vis, adunat într-o frunte,
Într-o frunte maiastră de sfânt,
Oglindit într-un zbor, în dangat de cântec,
Fiindcă acum e Buna Vestire
Îngerul vesteşte mereu,
Vesteşte lumii întregi
Că Dumnezeu s-a născut din nou printre oameni.
Hei, prieteni,
Hai să cântam în sunet de clopot
Şi vioara să-şi sune în doină iubirea...
Prieteni, prieteni,
Îngerul a vestit
Că Dumnezeu s-a născut printre oameni
Uitați, îngerul aduce solia
Priviți, priviți universul cum vineri,
Cum cade în sunet de stea
Peste ochii din noi obosiți de lacrimi şi rugă,
Vdedeți, vedeți prieteni
Îngerul a venit să vestească lumina
Dumnezeu s-a născut printre oameni,
Maria, Maria, Fecioara
Ascultă şi se-nalță la cer, la cer,
Dumnezeu e aici, lângă noi,
Universul coboară prin raze, prin raze de foc,
Şi Fecioara, şi Fecioara,
Ascultă pe înger, ascultă pe înger,

Şi Fecioara va naşte un prunc, pe Iisus,
Îngerul aduce Buna Vestire,
Că Dumnezeu s-a născut printre oameni.
Haideți prieteni, haidem...
Clopotele sună într-una în univesr
Nu mai suntem singuri prieteni...
Suntem cu El, priviți-L cum naşte,
Priviți-L cum naşte în noi!!!!!

***

Doamne, ce mare minune ne-ai dat, amintirea,
Dacă Te-am putea purta viu
În locul inimii noastre şi de acolo, din locul acela
Atât de tainic să vorbeşti cu noi, să vorbeşti cu mine,
Dacă inima mea ar putea vibra
La tot ce e mai frumos pe lumea asta,
Adică la Tine, la iubirea Ta,
Dar cum să păstrez Doamne,
În amintirea mea această mare minune,
Care e iubirea Ta?

***

Oraşul e înspăimântător dar aparent prielnic,
În el poti face absolut orice, căci oamenii legii
Oricum nu văd sau îi poți face orbi,
La crimele tale strigătoare la cer.
Dacă astăzi homosexualitatea şi prostituția
Devin legi binecuvantate de stat,
Mâine şi crima va fi o lege
Împotriva omului sfânt.
O, Doamne, spune-mi Tu ce să fac,
De ce mi-ai dat să trăiesc
Într-o lume atât de nebunâ.
Oare dacă m-aş fi născut, Iisuse

Pe timpul Tău, aş fi strigat, Doamne
Cu îndârjire <răstigneşte-L> ?
Nu aş fi plâns la picioarele Tale,
Însângerate şi m-aş fi bucurat cu Tine
Când ai venit înviat către noi toți,
Părăsiți şi batjocoriți de cei ce
Te-au ucis pe Tine?
Spune-mi Doamne, Mântuitorul meu,
Cum să fac să nu mă înşel
Că Dumnezeul meu eşti Tu
Şi numai Ție trebuie să mă închin eu
Iar Tu eşti cel ce mă iubeşti şi mă chemi la Tine ?

***

O, nu, cât de mult doream
Singurâtatea unui pustnic,
Dar nu în pustia pădurii
Ci în pustia unui oraş mare,
Atât de mare încât să te sufoci,
Încăt nu mai ştii unde eşti
Şi nu mai ştii cine eşti
Dar pustiul acesta este la fel de frumos
Ca şi pustiul pădurii,
În loc de flori, copiii mici zâmbesc
Şi în loc de copaci înfloriți
Oameni stresați si crispați,
Cu grija încrețită pe frunte
Şi cu sărăcia pictată pe haine.
În loc de fiarele pustiului
Sunt oamenii ce nu te cunosc
Şi plictisiți, cu arma ucigatoare
În suflet, trec peste tine
Ca peste un gunoi.
Cum să nu te rogi în acest pustiu,
Atăt de înfiorator şi cu atâta moarte,

Unde oamenii cad secerați ca iarba câmpului
De bolile sufletului ce ne biciuie în iad.

***

Doamne, cât de fericită sunt astăzi,
Câtă bucurie îmi aduce singuratatea mea,
În linişte mă gândesc la Tine
Şi câtă pace are sufletul meu,
Nu mai plânge cu atâta durere
Ca atunci când eram
Numai eu singură pe pământ,
Fără Domnul, orfană de tot,
Fără nici o mângâiere în suflet.
O, cât de naivă eram atunci
Să nu mă gândesc eu la Domnul,
Cât de mult mă iubeşte,
Nici nu mai pot să înțeleg de ce plângeam
De ce eram atât de deznădăjduită.
Dar acum sunt singură cu Dumnezeul meu
Şi pacea lui coboară peste mine,
Am închis ochii şi adorm mereu.
Câtă linişte ai dat, Doamne,
Sufletului meu ce nu mai este singur.

***

Sunt singură cu Dumnezeu,
Nu e nici un om în odaia mea,
Eu stau şi ascult, ascult singurătatea cum tace,
Iar Domnul este cu mine în singurătatea mea.
Domnul e cu mine şi eu sunt fericită.
E noapte, oraşul are becurile aprinse,
Maşinile vuiesc şi oamenii merg pe străzi
Fiecare cu gândurile lui,
Câtă lume adunată într-un oraş
Atât de mare, cu atâtea maşini,

Cu atâtea străzi, cu atâtea tramvaie,
Dar zgomotul acesta de fond
Nu ajunge până în chilia mea
Dintr-un bloc cu zece etaje,
Sunt foarte mulți oamenii în blocul acesta.
Mă rog mai ales pentru cei trişti şi pentru mine.
Oamenii mă înspăimântă de moarte,
Cu păcatele lor iraționale,
Cât de plictisitori sunt oamenii
Când nu vorbesc despre Dumnezeu.
Stau în chilia mea dintr-un bloc
Şi mă rog în singurătate cu Domnul,
Ce pustiu… !!! Fugi de el!

***

Doamne, ce fericită sunt
Că vei veni cu mine
În camera mea încuiată
Şi vom sta împreună acolo.
Poate atunci Doamne,
Îți voi putea spune
Cât de mult Te iubesc.
Doamne, nu-i aşa că eu Te iubesc
Cât de mult imi doresc, Doamne
Ca în sfârşit eu să Te pot iubi
Şi să fim împreună cu sfinții toți
Şi toata creația Ta, Doamne,
Împreună cu Tine să fim
Şi dragostea Ta de Sfântă Treime
Să danseze, Doamne în sufletele noastre.

***

Doamne, in inima noastră
E o casă atât de frumoasă
Dar nu pot s-o descui,

Pentru că nu pot întra acolo
Decât impreună cu Tine !
Doamne, ce fericită sunt
Că Tu eşti, că Tu ai înviat,
Că Tu eşti viu
Că Tu învièzi mereu
În inima noastră
Pentru că Tu poți să vii
Cu mine în camera mea.

***
Doamne, Tu nu ai murit,
Tu nu mori niciodată,
Tu nu poți muri, Tu învièzi,
Tu învièzi în inimile noastre,
În iubirea şi fericirea noastră.
Tu eşti, Tu învièzi
Acolo unde noi murim
Ca să ne învièzi şi pe noi
Şi să nu mai fie moarte.

***
Va fi sărbatoare, Doamne,
În ziua aceea tot omul va plânge
De fericire mare, pentru că noi
Noi toți, atât de chinuiți
Şi atât de trişti
Vom râde şi ne vom bucura
Fiincă ne-am reântors însfârşit acasă,
Pentru totdeauna acasă, acolo unde
Iubirea pluteşte peste tot
Şi unde Tu ne aştepți cu brațele deschise
Pentru îmbrățişarea iubirii
Ce ne-am dorit-o şi pentru care am rătăcit,
Ce fericită voi fi atunci, Doamne,
Când Te voi privi în ochi

Şi-Ti voi spune însfârşit
<Doamne, Tu eşti !>

***

Iţi dai seama, Doamne,
Noi doi şi cu oamenii
Împreună vom pluti
Şi vom dansa
Asemeni ploilor
În zborul curcubeului
Şi asemeni privirilor ce
Te văd.

***

O, Doamne, ce minunat va fi atunci,
în ziua cea mare, când totul va fi nou,
Când va fi sărbătoare şi vom zâmbi iarăşi,
Dar voi zâmbi pentru prima oară,
Căci sunt în casa Ta, căci Te iubesc.
O, Doamne, ce fericire,
Să plutesc în jurul Tău, să Te privesc,
Cum nu am putut niciodată să Te văd.

***

Doamne, florile astea albastre
Au umplut pământul cu parfumul lor.
Doamne, iţi dai seama, tot pământul
Să vibreze la chemarea Ta,
La cântecul Tău,
Tot pământul să cânte odată cu Tine
Şi noi oamenii să cântăm
Plutind în jurul Tău,
Asemeni stelelelor în jurul soarelui,
Asemeni florilor în jurul apei

Şi asemeni ochilor mei ce se învârt
Plutitori şi visători, strigându-Te
Şi privindu-Te să Te găsesc.
Prin toată creaţia lumii!!!!!!!

***

Trebuie să fie un lucru minunat
Să-l ai pe Dumnezeu cu tine neâncetat
Şi să vorbeşti cu El asemenea lui Noe,
A lui Avraam, a lui Isac şi lui Iacob,
Să fii tot timpul cu Mântuitorul în braţe
Şi să rosteşti mereu acelaşi nume drag,
Ce minunat mai trebuie să fie,
Când Domnul Dumnezeu te-asteaptă-n prag
Iar tu nu faci decât să-I sari în braţe.
Ce minunat mai este să te iubească Dumnezeu
Şi casa unde locuieşti să fie casa Lui,
Iar tu să fii acasă şi să dormi
De-atâta drum, de-atâta plâns, de-atâta noapte.

***

E cineva care stă şi priveşte
Dincolo de timp şi de spaţiu
Printr-o bucată de cer
Şi printr-o sclipire de stea.

***

Era în aripa mea
Ochiul ce mă durea.
Zburam cu aripile strânse,
Zburam cu capul plecat,
Zburam cu mâinile-ntinse
În zări…
Spre El…
Zburam cu gura-ncleştată
…

Ochiul din aripa mea
Ce mă durea, plângea.

***

Vis, vis, eu,
Frig, vânt, frig,
Culori, frig, vânt,
Sfinți, lacrimi, cântec,
Sfinți, cântec, lacrimi,
Vânt,
Sfinți,
Cântec, dangăt,
Lumânare, dangăt, clopot,
Noi, glas, cântec, lacrimi,
Noi, lacrimi, cântec,
Noi, lumânare, dangăt,
Noi, lumânare,
Noi, vis.

***

Rugăciune
Clopot
Rugăciune
Dangăt
Bate clopotul
Sună clopotul
Rugăciune
Rugăciune.

***

Lumânare
Călăuză de drum

Lumânarea
Ce lumină
Drumul…

***
Vreau
O
Altă
Lume!!

***
În vuietul disperat
Al depărtărilor,
Te caut
Şi mă sperii.
Mă caut
Şi Te caut mereu.

***
Doamne, astazi sunt trista
e semn ca m-am indepartat de Tine
dar nu stiu cum sa fac
pentru ca numai bucuria
imi da putere sa merg
mai departe.
cat de mult ma inspaimanta viata
dar de ce traiec aceasta spaima ?

vreau sa ma las in purtarea Ta de grija
dar sa nu ma mai tulbur.

***
la El, cel nestiut
fug la El cu gandul
de frica unei noi caderi,
de spaima unei indepartari

in prapastii,
de cel care vrea sa-si faca
din mine
cea mai aleasa prada.
Doamne,
ma cutremura lacrima mortii
ce ploua pretutindeni

***
Eu
Viața….
Eu plutem şi
El mă ținea
De mână
Deasupra
Haosului !!

***
Mergea plutind
Pe o curbă,
Plutea în genunchi,
Mâinile îi erau linii
Infinite,
Ce ajungeau
La ochiul lui
Dumnezeu.

***
Se primeneau pământurile cu foc
Ardea lava roşie
Şi totul era
Lumină de flăcări !
Unde era El
Când timpul meu murea.
Îl auzeam că-mi strigă

În spațiile mele haotice
Ce răsunau…
De ce-ți este frică ?
De ce nu ai încredere în Mine ?
De ce te îndoieşti ?
De ce eşti laşă ?
Simțeam că sufletul meu murea
De atâta căldură,
De atâta lumină
Ce mă mistuia,
Îmi strivea privirea, inima !
Leşinasem,
Crezusem c-am murit
Şi în timp ce pământul
Deveni vulcan ce mistuie fumul şi aburul
Eu plutem şi
El mă ținea de mână
Deasupra haosului !!
Murisem
Sau înviasem?
Ceva răsuna în mine,
Din hău auzeam…
„De ce nu ai încredere în Mine?
De ce te îndoieşti ?”

***

Luci steaua,
Luci lumina,
Luci lumina în ochi
Şi am văzut ochiul.
Ochii…
Ceva în mine chemă tainic
Chemă tainic în mine El.

***
Tu, care eşti o umbră roşie
Scăldată în soare
Cu găurile chiroanelor în zări,
Dăruieşte-mi cheia iubirii Tale,
Fii călăuza gândului meu
În lumina privirilor Tale.
De ce apune creanga măslinului
Peste mormintele morților ?
De ce ramurile finicului
S-au uscat în
Întâmpinarea chinului Tău?
De ce nu-Ți aud paşii
Ce se desprind din nori?
Cerul s-a întunecat
Iar eu nu mai sunt!
Vino acolo unde eu m-am pierdut
Şi găseşte-mă Tu,
Găseşte-mă Tu,
Iisuse Hristoase!

***
Lacrimile roşii ale soarelui
Se revărsau pe fruntea inimii
Şi le ascultam clipocitul lor tăcut
În râurile mele.
A tăcut,
A tăcut sunetul lacrimei
Şi-a rămas cerul pustiu de lacrimi,
Pustiu de cruci
De mâini înălțate, de aripi.
Mâinile mele tăcute,
Obrajii mei reci şi goi stau:
“ Hei” m-am auzit întrebată,
“Tu, pe cine iubeşti?”

“Nu ştiu” I-am răspuns,
“Iubirea e o taină”
Şi El m-a întrebat din nou
“Pe cine iubeşti ?”
Şi iarăşi I-am răspuns “nu ştiu”
A tăcut… a tăcut…a tăcut…
S-a lăsat noaptea
Şi El m-a întrebat din nou
“Pe cine iubeşti ?”
Am tăcut.
Totul tace.
Am tăcut şi auzeam clipocitul
De rouă al soarelui…
După timp îndelungat
Am început să strig cu lacrimi
De sânge alb
Cu mâinile spre stele.
Dumnezeeuleeeee!!!!!

***
Cuvintele parcă mi-ar fi
Doar nişte culori estompate,
Parcă privesc departe
Şi vreau să văd
Cum El se apropie.

***
Şi totuşi, departe…
Departe este aici, aici
Unde El păşeşte
Iar eu doar privesc tăcând.

***

Pulbere de lumina

Pulbere de lumina
presară cineva din cer
asemeni ninsorii ce ne cuprinde
lumina devine cuvântul din noi
ce rosteşte în şoapta taina
în care tu şi cu mine suntem
lumina în pulbere ne dansează uşor
ninsoarea se aşează pe mâinile noastre
privirile noastre sunt curcubeu
şi cel care presară lumină tace.

***

Muzica din tine călătorea
prin toată creația lui Dumnezeu
s-o slăvească, s-o mărească,
să-l laude pe El, pe El,
Cel Ce a făcut toate,
tu dădeai glas acestei călătorii
către El printr-o vioara măiastră
toate stelele tăceau ascultând,
ascultând sfioase cântecul tău,
simfonia ta adusă,
darul cel mai de preț lui Dumnezeu

***

Hei, hei, Tu,
Dumnezeul meu,
Tu, ce m-ai creat din iubire,
de ce iubirea este
cel mai minunat dar al Tău?
Tu, Tu, Tu cel care eşti

Lumina cea de dimineață,
De ce m-ai trezit pe mine,
De ce l-ai trezit pe el,
Să ne prindem de mână
În aceeaşi iubire
Şi să călătorim acum
Până în vârful muntelui
Cel mai înalt,
Noi doi să ne-ntalnim cu Tine.

***

Copacul violet a crescut
La temelia bisericii albastre.
Era atât de înalt copacul acesta,
Eram îmbrăcată în alb
Şi mă ardea soarele cu putere.
Era cald…era vânt de vară.
Gardurile bisericii erau munții,
Munții cei înalți,
Munții cei înfloriți
În culorile apelor
În culorile visului,
În transparența mâinii
Să prindă razele de soare şi de vânt.
M-am rezemat de tulpina copacului
Ce-si desfăcea crengile înflorite uşor
Şi mă îmbrățişau crengile,
Mă sărutau frunzele verzi,
Frunzele verzi, albastre, străvezii.
Rădăcinile copacului înfloriră
Boboci de trandafir violet
Şi îmbrățişară biserica şi pe mine
Şi pluteam peste zidurile de munți
Într-un dans nebun la cântecul vântului.
O lacrimă transparentă căzu
In palma mea intinsa sa mangaie florile,

Fruntile muntilor si radacinile copacului
Si zidurile transparente ale bisericii…
Cand am strans lacrima in pumn,
Soarele aparu dintr-o data la rasarit
Si te-am vazut in fata altarului
Ingenunchiat in rugaciune.
Altarul era numai flori vii ce cantau,
Cantau cu vocile de inger o simfonie sublima.
Te-ai ridicat si mi-ai luat cealalta mana
Intinsa spre tine si m-ai dus
In fata acestei minuni a lui Dumnezeu.
Noi doi locuiam in biserica asta transparenta
In mii de culori si radacinile copacului crescute
Pana la cer ne dansau prin univers
Cantul infioarator al iubirii umane
Si al iubirii „nebune” a lui Dumnezeu.

***

Rafael

Odata stam sub un tei
Si zidul vechi al bisericii imi statea in fata,
Stateam cu mana intinsa sa prind,
Sa prind lumina in pumn
Si s-o strang,
Sa intre in mine adanc….
Deodata o floare mi-a cazut in mana,
Era galbena, cu raze de soare in ea,
Ca parul tau lung si ochii tai albastri.
Rafael, tu semanai cu ea,
Cu acea floare de tei
Si te-am revazut,
Parca erai langa mine, te rugai,
Eram in genunchi amandoi, ne rugam
Si ne-am prins privirile de petalele florilor
Si apoi mainile

Si noi aveam aripi in spate frate
Si am zburat pana in varful teiului inflorit
Aripile noastre intinse-n vazduh
Formara biserica lui Hristos,
El veni si ne prinse de mana
Si in aceasta treime sfanta
Am fost rapiti la ceruri…
Rafael, tu nu stiai si nu stii,
Te-am legat frate de cruce,
Dar de fapt te iubesc fara sa stiu
Daca te-oi mai vedea vreodata
Aici, pe pamant….
As vrea sa ne-ntalnim in pustiu
Si apoi in ceruri,
Prinsi de mana si de lumina dragostei noastre!

***

haos şi luminã
putem face ca lumina Lui
sã ne despartã
pe noi de haos
doar gândul depãrtãrii
şi al cãlãtoriei
ne poate chema
spre departele
ce devine aproape.

***

Doamne,
sunt singură pe lume
şi în locul cel mai înalt şi mai ascuns
Tu eşti prezent
în această zbatere
a sufletului însingurat.
eu zbor către lumea
Ta necunoscută

***

Tu ai coborat în
spirala timpului
şi ai cuprins chipul de copil
ce priveşte mirat către Tine
în călătoria Ta în timp către noi
Tu ai mântuit lumea
prin jertfa supremă
ce devine axă pentru noi
rătăcitori în timpul
ce este numai al Tău
noi nu mai avem timp
decât cel al devenirii
către Tine.

***

lumea e un vârtej
şi din acest haos
numai Tu cu naşterea Ta
cu durerea din Tine
eşti axă, eşti sens,
eşti început şi sfârşit
ce mă îndepărtează pe mine
să fiu înghițită de vortex.

***

omul stă în genunchi
pe marea vieții
Tu eşti cerul, Tu eşti
lumina şi ne chemi
să călătorim
către un alt cer
scara aceea către cerul Tău
este drumul dintre noi doi

este drumul pe care
Tu ai păşit
ca eu să pot zbura
către Tine
cu o întreagă lume
prin infinitul creației Tale
ce este locaşul vieții mele

***
eu trăiesc acum şi aici
în infinit
în nemărginirea creată de Tine
Tu eşti scara,
Tu eşti sensul,
Tu eşti drumul,
spre înainte
eu nu mă opresc
şi e aşa de simplu
să nu privesc înapoi
în mersul meu
spre tot mai înalt
nu văd decât
treptele scării
ce e aşezată între mine şi Tine
Tu care eşti dincolo de univers
şi eu locuiesc
în infinitul creat de Tine

***
doar o lumină atinge pământul
îngerii cântă şi oamenii se tem
şi se apropie atât de tăcuți
de minunea lumii
încât noaptea devine zi
la naşterea Ta

în infinitul atât de mic
să Te cuprindă

***

marea e minunată
mai rece
care nu arde
şi eu pot păşi
peste razele ei
fără să mă topesc
fără să dispar
pentru că infinitul Tău
e drumul către
lumina de dincolo de cosmos
şi eu cu Tine prezent în creația Ta
pot zbura până dincolo de tot
ce este omenesc
să mă cuprindă
lumina ce a pătruns
de dincolo de univers
e ca un soare
face întunericul
să lucească în muguri de foc
şi gândul mult mai puternic
să nu se mai teamă
de această minune de pretutindeni

***

Iisuse, Iisuse, Iisuse
De ce atata iubire in mine
De ce atatea lacrimi
De ce atata suferinta
E ea mantuitoare ?

***

o iubire, o iubire
o iubire
o iubire mare
nu cuvant gol
sa fie Dumnezeu in mine
pentru ca iubirea
e cea dincolo de cuvinte
cand stai mut, intepenit,
fara sa poti scoate un sunet
si numai sufletul graieste tacut
intr-o unire cu cerul

***

Dumnezeu,
Dumnezeu, Dumnezeu,
Va incolti samanta
In pamant ales
Te rog Iisuse,
Te rog Iisuse,
Mantuitorule,
Mantuitorule.

***

hei, hei, Tu,
Dumnezeul meu,
Tu, ce m-ai creat din iubire,
de ce iubirea este
cel mai minunat dar al Tau?
Tu, Tu, Tu cel care esti
Lumina cea de dimineata,
De ce m-ai trezit pe mine,
De ce l-ai trezit pe el,
Sa ne prindem de mana

In aceeasi iubire
Si sa calatorim acum
Pana in varful muntelui
Cel mai inalt,
Noi doi sa ne-ntalnim cu Tine.

***
pentru tine
Pamantul intreg e o floare
Ce o tine in mana
Dumnezeu
Tu plutesti prin floare,
in lumina,
lumina, care e privirea
lui Dumnezeu
si lumina aceasta cand tu…
cand tu o atingi cu privirile tale,
devine simfonie, simfonie de gand
ce face ca floarea sa creasca,
sa infloreasca ca o minune
in mana lui Dumnezeu.

8 dec 2001

***
Iisuse, Iisuse, Dumnezeul meu,
Adu-mi te rog , acea forta divina
A focului lacrimei
Si da-mi dimensiunea
Intelepciunii prin gand
Si invata-ma sa iubesc, sa gandesc si sa cant
Adu-mi echilibrul credintei Tale
Invata-ma sa-accept marginirea, Doamne
Distruge in mine tot ce tine de mandru,
Da-mi Te rog, Te rog, Iisuse Hristoase,
Aceasta forta a iubirii si intelepciunii, Doamne.

***

Vreau sa visez, vreau sa visez,
Sa visez si am impresia
Ca am inceput sa visez
Putin cate putin,
Iisuse Hristoase, Iisuse Hristoase,
Am nevoie de ceva , ca de aer,
E iubirea, dar o altfel de iubire,
Iubirea e lumina pura, divina,
De asta frumusete am nevoie
S-o percep, s-o traiesc,
S-o prind in ochii mei
Si sa ma-nalt,
Sa zbor spre Tine, Dumnezeul meu,
Da-mi forta sa rezist,
Dar sa ma-nalt,
Sa ajung in templul luminat
De ochii Tai,
Am nevoie de ceva
Si-n permanenta caut si astept,
Astept si cant.

***

Vreau sa fiu o calugarita
In suflet si-n gand,
Atat de mult imi doresc
Sa am manastirea gandului
Visului meu,
Doamne, Iisuse Hristoase,
Si in codrul acela
Al imaginatiei si al visului meu,
In lumea sufletului meu,
Sa gasesc acea lumina
Care ma rupe de lume,

De absolut tot
Si de haosul din mine
In care m-am trezit suspendata
Si-n care exist.

***

Doamne, in golul acesta
As vrea sa apari Tu in mine
Dar eu sunt departe, departe,
m-am ratacit
te-am parasit Doamne,
sa nu ma parasesti,
iesi in cautarea mea,
caci totul secatuieste in mine
pana si farama de speranta
ce ma leaga de Tine
se decoloreaza in mintea mea
si eu sunt nicaieri, nicaieri,
nu stiu ce sa fac, Doamne.

***

Tata, de ce infloresc copacii ?
De ce infloresc?
Eu nu stiu cine esti, Tata?
Eu nu stiu cine esti?
Eu nu stiu ce se petrece cu mine, Tata,
Mi-i atat de frica de iubirea mea,
De ce nu Te pot iubi, Tata,
De ce nu Te pot iubi?
Mi-e atat de rau,
Ma doare atat de tare sufletul!
De ce infloresc copacii?
De ce atatea flori, Tata?

De ce atatea flori?

***

hai Ilinca,
cauta-ti tacerea ta
si intra in ea
si devii calugarul Natanael
hai Ilinca,
roaga-te lui Dumnezeu
si devii vie
prin rugaciunea Ta.

***

Doamne, iti multumesc
Ca astazi
M-am putut ruga Tie
Din toata inima mea.

***

Munții rãscoalã munții,
Timpul rãscoalã vremea,
Locul aşteaptã sã vinã sfârşitul,
Omul aşteaptã sã vinã iubirea.
Mântuitorul priveşte de sus
Cu ochiul de cer şi glas de izvoare
Și cheamã, cheamã pe sfinți.
Somn…somnul rãspunde acum
Peste toatã privirea de stele.
-Mã duc sã-i trezesc,
Rãspunde în tainã un glas de fecioarã.
-Hai, du-te, i-aratã cãrarea un înger,
Ținându-i fãclia în noapte.
-Pãmântul are nevoie de sfinți
Cum are nevoie o floare de soare.
Râspunde fecioara în tainã, prin şoapte.

***

M-a doborât rugãciunea,
M-a prãvãlit rugãciunea-n genunchi
Şi-mi cãutam lacrimile mele-n pãmânt
Îmi cãutam lacrimile mele-n pãmânt
Şi eram doborâtã-n genunchi
Şi-mi culegeam floarea izvorului meu,
Izvorului meu, izvorului meu,
Ce pluteam în vis cãtre el
Şi pluteam mergând în genunchi,
Şi pluteam plângând în rugã,
Şi plângeam în genunchi spre un lac,
Spre un lac ce înflori nuferi,
Şi eu plângeam cãutându-mi iubirea cereascã.
Am adormit cu trupul sub ape
Şi iubirea mea în iubirea de floare.
O, Doamne, Dumnezeule,
Plângea iubirea mea dupã Tine.
Iisuse, Dumnezeule, Dumnezeule,
O, Dumnezeule, o Tatã,
Priveşte la Fiul Tãu
E de mânã cu mine ?

***

Cãutare
<Unde e Iisus?
Unde e Iisus?
Hei, frate, tu de la El vii acum?
Spune-mi şi mie unde-l gãsesc?>
Feciorul tace şi nu aude.
Fecioara aleargã cu pletele-n vânt
Şi-şi ține marama pe cap sã nu-i cadã,
Întreabã de Iisus pe oricine vede în cale,
Pe tânãr şi pe bãtrân, pe copil şi femeie
Şi hainele-i tremurã spulberate de vânt.

În fața ei vede un drum, o potecã de țarã,
Nu mai e mult şi întunericul vine,
Ştie cã Iisus e plecet undeva în pustie
Sã se roage, nu e în sat acum.
Pãşeşte în fugã pârãul din vale
Şi aleargã spre munți, aleargã prin iarbã
Şi luna e sus, şi stelele sute şi mii,
Toatã natura e plinã de-un cântec divin.
Şi Ilinca plânge şi cântã,
Şi cântã cu ochii spre stele, spre lunã
Şi aleargã mereu cu capul în nori
Şi ochii în lunã !
Aleargã nebunã în munți
Şi începe sã strige prin cântec
De se cutremurã valea:
« Iisuseee, Iisuse, Mântuitorule,
unde eşti, rãspunde-mi,
Iisuse, unde eşti?»
Şi plânge şi aleargã în munți
Şi e noapte!
A intrat în pãdure
Şi urcã poteca pieptiş,
Se ține cu mâna de crengi sã nu cadã
Şi de creste de stancã
Şi cânta, şi cântã
De pare cã inima îi sare din piept.
Deodatã un om îi apre în cale,
Din cauza somnului nu-i aude întrebarea.
«Pe cine cauți fecioarã?
Şi ce-i cu tine aici?
Puțini pãmânteni au ajuns în aceste ținuturi»
Ea stã amețitã, priveşte şi spune uimitã:
«O, Doamne, Iisuse…
Voiam sã Te vãd,
Voiam sã-mi vorbeşti,
Voiam sã-mi rãspunzi la toate-ntrebãrile lumii,

Voiam sã-mi alungi
Teama şi spaima şi frica din mine,
Voiam sã fii cu mine, sã mã-nveți,
Sã mã înveți ce sã fac
Sã mã-nalț prin luminã,
Voiam, voiam…. »
Şi lacrimi mari, diamante mici
Îi lucirã în ochi, coborârã pe fațã,
Se oprirã pe piatra de stâncã…

***
Ah, Doamne, dacã aş putea
Sã-mi retrãiesc copilãria mea cu Tine
Şi sã scriu numai cuvinte mãrețe,
Sã transform totul în poezie,
Sã gãsesc frumusețea fiecãrui ceas
Şi sã mã gândesc prin el la Tine.

***
Ah, Doamne,
Dacã aş putea,
Tot ce mã doare, tot ce mã orbeşte,
Sã pun în fața Ta şi sã cad orbitã
La picioarele Tale şi sã plâng
Iat Tu sã-mi mângâi sufletul
Cu gândurile bucuriei şi ale iubirii,
Ale speranței cã Tu durerea mea o poți schimba,
O poți schimba în bucurie.

***
O, Doamne, dacã uneori durerea
Ce-o trãiesc aş putea s-o vãd
Strãluminatã-n bucurie
Şi dacã astfel sã mã pot ruga,
Te voi putea iubi,

Te voi putea cânta !
O, Doamne, câtã bucurie !!

***
O, Doamne, câtã fericire
Când stai la sfat în serile din zi
Şi-n zilelele din seri, în toate
Şi Tu transformi acele lacrimi
Ce-mi curg şi nu le pot opri
Mi le transformi în stele,
În mãrgãritare, în vise albe
În care eu copilã îmbrãcatã în mireasã
Plutesc râzând cu gândul meu la Tine.

***
Ah, Doamne,
Totul sã transform în poezie
Şi totul sã devinã cântec,
Sã cânt cu vocea mea,
Cu glasul meu,
Ție şi pãmântului întreg,
S-audã oamenii, s-audã toți,
Cã Tu eşti bun şi drag şi blând,
Cã Tu eşti viața şi-adevãrul,
Cã Tu eşti Dumnezeul cel adevãrat

***
Doamne, cum sã mã strecor ca şarpele
Sã nu mã vadã lumea cu urâtul ei
Şi sã rãmân Iisuse fãrã de prihanã,
Curatã, albã ca un porumbel?
Vãd încruntarea oamenilor în priviri,
Sãgeata lor cum mã loveşte zâmbitoare
Şi nu pot altceva decât sã tac,

Sã mã ridic sã fug şi plinã de durere
Sã îngenunchiez în fața Ta, lângã Altar.

***

Altarul Doamne, e închis
Cine-l închide, cine îl deschide?
Când e deschis eu pot îngenunchia?
Dar când biserica e încuiatã, eu unde stau?
În locul unde dorm acolo plec genunchii
Şi las sã-mi curgã lacrimi de amar
Şi de strãinã şi orfanã pe pãmânt.
Doamne, în curând, mã vei chema la Tine
Mã vei vedea şi-mi vei trimite
Sãgeți de gând îmbietor, sã cred iubirii,
Sã cred speranței, sã cred cã Tu eşti Acela
Ce iubeşti şi faci ca totul sã fie bine şi curat
Şi drept, o Doamne, ce minune,
Sã schimbi durerea mea în bucurie !

***

Sta Ilinca rezemata de stalpul templului
Sta cu privirile in jos si se chinuie
''De ce nu pot sa gandesc, Doamne?
De ce nu pot sa vin la Tine, Iisuse?
Vin peste mine ispitele, Doamne
Si ochii mei in ceata plutesc,
Gandurile mele intra in hatis de idei,
Iar eu raman sfasiata
La margini de drum.
Aud cornul ce inalta sublim,
Dand slava luminii Tale, Doamne.
In asta-naltare divina, Dumnezeul meu,
Simt cum sunt izgonita afara.
Acel tainic si pur s-a indepartat in lumina,

Am ramas aici in confuzia netacerii,
Zadarnic incerc sa ma rog Tie, Doamne,
Tot sacrul mi-a disparut,
Ca un diamant in foc aruncat.

***

Doamne, astãzi sunt tristã
E semn cã m-am îndepãrtat de tine
Dar nu ştiu cum sã fac
Pentru cã numai bucuria
Îmi dã putere sa merg
Mai departe.
Cât de mult mã înspãimântã viața
Dar de ce trãiec aceastã spaimã?
Vreau sã mã las în purtarea Ta de grijã
Dar sã nu mã mai tulbur.

1 aprilie 2005

***

Se primeneau pământurile cu foc
Ardea lava roşie
Şi totul era
Lumină de flăcări!
Unde era El
Când timpul meu murea.
Îl auzeam că-mi strigă
În spațiile mele haotice
Ce răsunau…
De ce-ți este frică ?
De ce nu ai încrdeere în Mine ?
De ce te îndoieşti ?
Simțeam că sufletul meu murea
De atâta căldură,

De atâta lumină
Ce mă mistuia,
Îmi strivea privirea, inima!
Leşinasem,
Crezusem c-am murit
Şi în timp ce pământul
Deveni vulcan ce striveşte fumul şi aburul
Eu plutem şi
El mă ținea de mână
Deasupra haosului !!
Murisem
Sau înviasem?
Ceva răsuna în mine,
Din hău auzeam…
„De ce nu ai încredere în Mine?
De ce te îndoieşti ?"

***

Tu , care eşti o umbră roşie
Scăldată în soare
Cu găurile chiroanelor în zări
Dăruieşte-mi cheia iubirii Tale
Fii călăuza gândului meu
În lumina privirilor Tale.
De ce apune creanga măslinului
Peste mormintele morților?
De ce ramurile finicului
S-au uscat în
Întâmpinarea chinului Tău?
De ce nu-Ți aud paşii
Ce se desprind din nori?
Cerul s-a întunecat
Iar eu nu mai sunt!
Vino acolo unde eu m-am pierdut
Şi găseşte-mă Tu,

Găseşte-mă Tu,
Iisuse Hristoase

***
Ce sublimă este creația Ta
Şi căt de departe sunt eu de Tine!
Cum aş putea săruta floarea aceasta de pe lac,
Nufărul acela minunat dacă e atâta de departe,
E noapte şi e frig, şi nu pot zbura până acolo,
Nu pot să înnot, apa e rece,
Nu pot să mă desprind de copac,
Până la vârfurirle brazilor să-i mângâi,
Nu pot ajunge,
Nu pot zbura până la stele şi înapoi,
Nu por ajunge pe fundul lacului să ating
Nisipurile şi rădacinile florilor.
Totul mă respinge, prin necunoaştere.
Uite, uite, lebăda aceea de pe lac,
Ce minunată este !!
Ce vine încet, plutind, spre mine, printre nuferi,
Dar ea nu ştie că eu sunt aici.
O singură mişcare dacă aş face,
Ea ar zbura, ar fugi,
S-ar îndepărta de mine, pentru că ea ştie
Că eu pot s-o omor, s-o ucid, să-i ucid frumusețea.
Câtă frumusețe, câtă frumusețe, Doamne,
Cât de mare e această frumusețe
Și cât de străină sunt eu de esența ei!
O, dacă Tu ai fi aici lânga lacul acesta,
Lângă lebăda aceasta ce pluteşte frumos,
Cât de minant ar fi, aş zbura cu Tine pretutindeni.
Tu m-ai ține de mână şi aş putea zbura până la stele
Şi aş lua stelele şi le-aş presăra
Peste munți şi peste copacii aceştia frumoşi,
Şi peste lebăda aceasta minunată.

Împreună cu Tine aş putea să înnot,
Împreună cu lebăda mea printre nuferi
Şi ea nu s-ar teme de mine,
Nu s-ar îndepărta, aş pluti cu Tine deasupra lacului
Şi aş înceta să mă tem.
Ar înceta singurătatea mea, Te-aş iubi oare mai mult?
Cât de orbi imi sunt ochii în întunecimea asta
Şi cât de departe sunt de Tine, de frumuseţea Ta !!
Da, da, şi locuind în mijlocul acestei frumuseţi.!!!

***
daruieşte-mi Tu Doamne,
tot ce este mai bun pentru fiinta mea,
pentru ceea ce eu sunt si pentru tot ceea ce eu pot deveni.
am asa de mare nevoie de curãţenia gândului meu
a cuvântului meu.
ai milã de mine Doamne
si da-mi mie ceea ce este mai bine pentru mine.

***
Doamne, Dumnezeul meu,
Am nevoie de Tine
Am nevoie de Tine, Doamne
Pentru a fi singura,
Am nevoie de Tine
Iisuse Hristoase….
mi-e frica, mi-e frica….
Ca imprejurarile ma vor forta
Sa renunt la drumul cautarii Tale,
Cautarii luminii Tale,
Doamne…….

***

Iisuse..
Iisuse Hristoase
Dumnezeul meu
E adevarat, e adevarat
Ca in mine sta puterea
De a Te intelege
Si nu Te voi parasi niciodata,
Nicioadata,
Orice s-ar intampla?
Doamne, Dumnezeul meu,
E adevarat ?
Pot spera in acest lucru.

***

Te nasti
Te nasti
Cu fiecare foc al luminarii
Al lumanarii din altar
Chipul tau noi nu-l percepem
Noi nu-l vedem
E greu si e frig
Si intuneric mare
Doamne,
Fecioara Marie…
Ma opresc necuvintele…

***

uneori simt şi ştiu că Dumnezeu
vrea ceva de la oameni
că El aşteaptă ceva
tot asa cum şi noi
aştepatăm de la El fericirea.
Dar Dumnezeu e

Într-o mare tăcere
Şi ne aşteaptă pe noi
Să facem ceva.
Iar noi întoarcem spatele
Şi plecăm, unii chiar scuipă scârbiți
Şi Dumnezeu
Cred că asteaptă să ne întoarcem.
Urmărind rătăcirea.

***
Fecioara a tuturor timpurilor
Tu, care faci florile sa infloreasca
Copiii sa creasca
Si tinerii sa viseze
Si sa se iubeasca,
Tu, care canti cu
Inima ta nebuna lui Dumnezeu,
Tu, care vii plutind si faci
Ca omul sa pluteasca
In simfonie de rugaciune
Si in vis de iubire catre El,
Tu, care deschizi inima omului
Si o faci sa vibreze
In licarit de lacrima
In fata unui altar
Al universului,
Intr-o zi de sarbatoare a Lui,
Fa ca inima mea sa te cante
Sa te caute, sa te planga,
Sa prinda in ea frumusetea
Cerului si s-o zugraveasca
In cele mai frumoase culori.
Fa ca mainile mele sa-ti scrie
Cele mai inalte versuri
Si sa-ti picteze cele mai

Frumoase imagini,
Fa ca sufletul meu
Sa te caute in rugaciuni uitate
De timp si de spatiu,
Fa ca universul sa mi-l aduca
Pe cel ce tu l-ai iubit
Si vino de sezi
La masa inimii mele
Si vorbeste-mi tu
Despre El.

***

Copacul violet a crescut
La temelia bisericii albastre.
Era atat de inalt copacul acesta,
Eram imbracata in alb
Si ma ardea soarele cu putere.
Era cald…era vant de vara.
Gardurile bisericii erau muntii,
Muntii cei inalti,
Muntii cei infloriti
In culorile apelor
In culorile visului,
In transparenta mainii
Sa prinda razele de soare si de vant.
M-am rezemat de tulpina copacului
Ce-si desfacea crengilie inflorite usor
Si ma imbratisau crengile,
Ma sarutau frunzele verzi,
Frunzele verzi, albastre, stravezii.
Radacinile copacului inflorira
Boboci de trandafir violet
Si imbratisara biserica si pe mine
Si pluteam peste zidurile de munti
Intr-un dans nebun la cantecul vantului.

O lacrima transparenta cazu
In palma mea intinsa sa mangaie florile,
Fruntile muntilor si radacinile copacului
Si zidurile transparente ale bisericii…
Cand am strans lacrima in pumn,
Soarele aparu dintr-o data la rasarit
Si te-am vazut in fata altarului
Ingenunchiat in rugaciune.
Altarul era numai flori vii ce cantau,
Cantau cu vocile de inger o simfonie sublima.
Te-ai ridicat si mi-ai luat cealalta mana
Intinsa spre tine si m-ai dus
In fata acestei minuni a lui Dumnezeu.
Noi doi locuiam in biserica asta transparenta
In mii de culori si radacinile copacului crescute
Pana la cer ne dansau prin univers
Cantul infioarator al iubirii umane
Si al iubirii nebune a lui Dumnezeu.

***

Ma doare atat de tare tampla!
Tampla mea lipita de tampla Ta!
Ma doare visul de Tine,
Ma doare gandul la Tine,
Ma doare dorul de Tine,
Stii Iisuse, …Iisuse,
Tampla mea se zbate in rugaciune,
Inima mea cand cuvanta,
Tace si plange, plange si tace,
Stii, Iisuse,
Simt lacrimile Tale cum invie
Tampla mea,
Dar eu nu le vad, eu le simt,
Le simt cum invaluie inima mea
Si ea plange…si ea plange…

Pentru ca Tu plangi pentru mine,
Tu plangi pentru noi…

***

Ingeri ai cerului ‘nalt,
Rugati-L pe Tatal din ceruri
Sa va trimita pe voi toti
In cautarea mirelui meu,
Gasiti-l va rog, va rog,
Si luati-ma si pe mine alaturi de voi
Si faceti hora in jurul nostru,
Nu numai in jurul meu,
Mi-i atat de greu Tata,
Sa dansez de una singura !

***

Doamne, in golul acesta
As vrea sa apari Tu in mine
Dar eu sunt departe, departe,
m-am ratacit
Te-am parasit Doamne,
sa nu ma parasesti,
iesi in cautarea mea,
caci totul secatuieste in mine
pana si farama de sparanta
ce ma lega de Tine
se decoloreaza in mintea mea
si eu sunt nicaieri, nicaieri,
nu stiu ce sa fac, Doamne.

***

Doamne,
Dumezeul meu,
Iisuse,
Iisuse Hristoase,

Ajuta-mi Doamne
Sa-mi matur casa,
Nu auzi Doamne cum strig?
Nu mai suport Doamne !

***

Iisuse, Dumnezeul meu,
Da-mi mana
Si nu ma lasa sa plec,
Te rog din tot sufletul meu
Nu ma lasa sa plec,
Iar acel ceva din mine
De urla
Te striga pe Tine,
Pe Tine Te cauta.

***

vreau o alta lume
si o voi gasi,
voi gasi lumea sfintilor,
a monahilor,
a schimnicilor
a mucenitelor, sfinte, fecioare,
a poetilor,
a visului, a gandului,
a poetului iubire.

***

peste zapada ce plange sa moara
si peste mugurii ce plang sa nu-nghete
a venit lumina, a venit lumina,
o binecuvantare peste abis
mergem in sus
sa-I cantam lui Iisus

in plans de zapada
prin raze de vis
prin fulger de ochi
ce-si cauta mersul
in dimineata de Pasti
prin luminare aprinsa.

***

Pamantul intreg e o floare
Ce o tine in mana Dumnezeu.
Omul pluteste prin floare
In lumina,
Lumina care e privirea Lui
Dumnezeu
Si lumina aceasta, cand omul…
Cand omul o atinge cu privirile lui
Devine simfonie, simfonie de gand
Ce face ca floarea sa creasca,
Sa infloreasca ca o minune
In mana lui Dumnezeu.

***

Oare este chiar atât de greu
ca eu sa trãiesc bucuria aceea a copilului
care este cu Tine si nu se teme de nimeni
si de nimic pe lumea asta?
Nu stiu ce sa fac Doamne ca eu sa devin o fiinta buna
si sa nu-i mai judec pe oameni
Ci eu sã trãiesc în pace împreunã cu ei.
Cât de bunã este smerenia
Te invitã sã faci lucruri de cea mai bunã calitate
Dar in acelasi timp
te lasa intr-o sanatate a mintii teribila.
Doamne, ce sã fac şi cum sã gândesc,

de ce sun eu aşa de tristã,
dacã ai sti cat imi este de frica
sa nu pacatuiesc
si sa fug de lângã Tine,
Doamne atat de usor pot eu sa fac pacatul,
numai daca eu ma incapatanez tare de tot
ca sa fiu cu Tine
numai atunci abia, abia reusesc
sa-mi scot pãcatul din ganduri,
dar nu stiu cum sã procedez,
imi este asa de frica de oameni
si de barbati, dar in acelasi timp
am asa o mare nevoie sa fiu libera Doamne
si sa nu-mi mai fie asa de frica.
apara-ma Doamne,
de toate aberatiile mintii mele
si de toate pacatele
pe care eu le pot savârsi

***

Parca nu-Ti pot spune pe nume
Parca imi este frica de atata frumusete
Mi-e frica de atata iubire
S-o chem ca s-o pot trai.
Ce pot face daca eu traiesc
Intr-o lume perfecta
Ce o port in mine
Dar nu exista decat aici, in mine,
In mine traieste, iar cei de afara
Nu mi-o pot trai, nu mi-o pot ucide,
Nu mi-o pot fura, pentru ca El traieste
In lumea mea perfecta.
Si ce sa fac oare ca ea sa fie a mea
Si numai a mea si sa nu-mi mai fie frica
Ca am s-o pierd.

El nu ma va parasi niciodata
Pentru ca El e aici, prezent in mine.
Niciodata nu va lipsi,
Niciodata nu va pleca,
E mereu prezent, e mereu prezent
Si merge cu mine oriunde m-as duce
Pentru ca de fapt nu merg nicaieri.
Nicaieri, plecarile mele de aici acolo
Sunt o vesnica asteptare a Lui
Ca eu sa-L pot privi, sa-L pot chema
Sa-L pot cunoaste.
Eu nu merg nicaieri ci doar astept
Ca El sa vina la mine sa-mi spuna
Atunci cand il voi vedea
<Intra in camara de nunta>

***

Doamne, alerg dupa Tine si nu Te gasesc
Nu Te gasesc niciodata Doamne.
Pretutindeni aud vorbindu-se de Tine
Dar Tu nu esti nicaieri, nicaieri.
Numai vorbe, numai vorbe.
Vorbele oamenilor pe care le aud
Nu au putere, pentru ca sunt
Lipsite de viata.
Insa Tu esti puterea
Tu esti cuvantul care ma umple de viata
Ma umple de iubire si de speranta.
Cuvintele oamenilor sunt goale si seci
Chiar daca vorbesc despre Tine.
Eu nu inteleg nimic de la oameni
Nu inteleg nimic despre Tine
Din ceea ce ei vorbesc.

***

Lumea din jurul meu ma inspaimanta
Imi vine sa stau zile in sir
Intr-un singur loc
Si sa nu privesc nici macar la fereastra
Ce inseamna Doamne ca Tu esti
In inima mea, in inima noastra,
In inima cum esti Tu Doamne
Si unde anume in inima mea?
Tu esti Doamne in launtrul nostru
Ce inseamna asta ca nu inteleg
Doamne, Iisuse al meu,
Cum adica sa fiu ca un copil
Pentru ca eu sa Te pot iubi
Imi pare rau Doamne, dar eu,
Eu copil nu mai sunt
Si nici nu voi mai fi Doamne.
Cat de inaltator ar fi sufletul meu
Daca as fi din nou copila
Dar copilaria mea a plecat
Si eu nu te pot iubi niciodata
De ce? De ce , nu Te pot iubi Doamne?
Tu unde esti?Unde esti?
Unde este copilul din mine?
Ca eu sa Te iubesc si frumusetea
Sa creasca si eu sa fiu libera-n veci.

***

Doamne, lucrurile din jurul meu sunt reci,
Eu parca nu mai stiu ce invat,
Cuvintele ce le rostesc nu mai au
Nici un fel de viata,
Parca ar fi niste idoli morti
Iar cuvintele ce le rostesc in rugaciune
Ma indeparteaza de Tine si ma opresc.

Eu as vrea sa rostesc acele cuvinte,
Incat sa Te laud, incat sa Te cant,
Dar daca eu uneori cu bucurie rostesc cuvintele,
Viata acelor cuvinte nu o inteleg, caci nu o traiesc.
Eu cant ‘’Aleluia! Aleluia! Aleluia!’’
Gura rosteste aceste cuvinte chiar cu placere,
Inima mea le canta chiar cu bucurie,
Dar eu sunt departe de a Te lauda,
De a Te slavi, de a Te canta,
Pentru ca la mine, toate astea sunt doar cuvinte
Si eu nu traiesc viata lor, cat de mult as vrea
Sa-Ti cant ‘’Alelui, Aleluia, Aleluia’’
Cu inima mea, cu sufletul meu, cu trupul meu,
Cu gandurile mele straine de mine, de Tine,
Dar nu Te pot iubi Dumnezeule!
Oare de ce? Oare de ce?

***

Doamne, as vrea ca toata revolta mea
Sa se transforme in poezie si poezia-n in cant
Si revolta impotriva lumii sa-mi devina
Dragostea mai mare de a Te lauda
Si de-a intelege tainele Tale.
Eu vreau sa cunosc si ma intreb mereu
Si mi-e frica, dar toata cunoasterea e darul Tau,
Nu e o intamplare, de aceea eu trebuie sa astept
Si frica sa-mi devina nadejde de salvare
Si neputinta mea de-a cugeta, o rugaciune mare
Rostita doar cu sufletul si sa nu ma tem
Ca nu mai stiu cuvintele, ca le-am uitat,
Mi-e teama Doamne sa rostesc cuvintele,
Mi-e frica sa nu le ucid, sa nu le omor,
Cuvintele goale sunt o sinucidere,
Cuvantul meu nu-i doar un sunet, un semn,
Ci- i o lume intreaga, cu o viata in el,
E o relitate ce ma duce la Tine.

Doamne, ajuta-ma sa nu rostesc cuvinte in zadar,
Sa nu ucid cuvintele Tale marete,
Ajuta-ma Iisuse sa Te pot canta cu sufletul.

***

Tu ma iubesti Doamne si eu cred in iubirea Ta!
Tu esti mare si minunat, Doamne,
Tu esti Dumnezeul cel adevarat, Iisuse.
Asa cum Iosif Te-a preamarit pe Tine
Si in Egipt sclav fiind nu s-a inchinat la idoli
Ci numai cu gandul la Tine ingenunchia,
Asa vreau sa fiu si eu Iisuse,
Sa ma inchin numai Tie si Tie sa-Ti slujesc
Pentru ca Tu esti Dumnezeul cel adevarat
Si numai Tu ma iubesti!
Eu vreu sa fiu asa ca Iosif si voi fi,
Caci Tu Iisuse Dumnezeul meu esti permanent cu mine
Si mi-e nu-mi este frica si nu-mi va fi frica nicand.
Miluieste-ma Iisuse, Dumnezeul meu, amin.

***

Doamne, tainele Tale sunt minunate
Si cunoasterea lor e un dar al Tau,
Numai cel mandru crede ca le poate pricepe,
Dar cunoasterea nu vine din mandrie
Si credinta asta orgolioasa este numai o minciuna.
Dar cum va trebui sa fie sufletul meu
Ca el sa fie smerit ? Cum sa fiu eu Doamne?
Cum sa am eu Doamne o cugetare smerita?
Cum sa am asta? Si ce inseamna asta?
Cum sa Te iubesc eu pe Tine, Doamne?
Cum sa fie cugetarea mea despre Tine?
Unii invatati ai vremii mele au spus
Ca a cunoaste inseamna sa furi,

Sa intri in lupta cu Tine?!
Dar a cunoaste inseamna Adevarul!!
Si cum sa fie adevarul in conflict cu adevarul?
Adica Tu sa fii in conflict cu Tine!
Doamne, a cunoaste e un dar al Tau
Si ce nu vine de la Tine e o minciuna
Si nu pot ajunge la cunoasterea Ta
Si a celor create de Tine decat cu smerenie.

***
Cum sa fie sufletul meu ca sa fie smerit?
Ce suflet trebuie sa am si ce trairi, ce ganduri?
O, Doamne, cum sa traiesc eu ca sa fiu smerita?
ce sentimente trebuie sa am ca eu sa zic
ca sunt nimic fara de Tine, caci eu mint cand spun
aceste cuvinte, caci nu le cred, nu le simt intelesul.
Doamne, imi vine sa spun, cat de frumos tebuie sa fii Tu
Cand Tu privesti catre mine, catre oameni,
Cat de minunata trebuie sa fie privirea Ta
Cand Tu ii chemi pe oameni la Tine sa Te priveasca !!

***
Doamne, acasa e locul
Cel mai frumos din lume
E locul cel mai minunat,
Acasa e locul copilariei mele
Si al iubirii mele celei dintai,
Acolo e prima mea iubire, acasa
Si acolo am plans cel dintai ceas
Fara sa stiu de ce am plans, Doamne.
Doar asa, ca eram trista,
Fara sa stiu de ce.
Acasa iubeam Doamne

Si eram fericita.
Ce fericita eram in copilaria mea
Si-n prima mea adolescenta.

***

Doamne, acasa e locul cel mai minunat
Pe care l-am putut visa vreodata.
Doamne, sunt o calatoare prin pustiu,
Prin pustiul acesta plin de oameni,
Asemeni umbrelor colorate si umblatoare.
Doamne, acasa nu e pustiu,
Acolo ma iubeste mama si tata
Si fratii mei si surorile mele.
Acasa e mamaia cea batrana
Ce m-asteapta sa vin sa-i aduc apa.
Acasa e copilaria mea Doamne,
Acolo am iubit cel dintai,
Acolo am avut primul fior de iubire
Si acolo am plans cel dintai.
Acasa e fericirea mea,
Acolo casa nu mi-ar fi pustie
Pentru ca acasa esti numai Tu,
Numai Tu Doamne, numai Tu
Esti acasa si acase-le inimii.

***

Doamne, nu am loc pe pamant
Nu am casa, dorm mereu pe unde apuc,
Cate un an, cate doi, cate o saptamana
Sau uneori cate o singura noapte
Dar nicaieri nu e casa mea
Si nicaieri nu-l gasec pe acasa,
Pentru ca acasa e acolo unde esti Tu
Iar eu Doamne, ratacesc mereu
Incurcandu-mi drumul
Pe sub picioarele mele.

***

Doamne, numai Tu poti fi casa mea
Si numai acolo il gasesc pa acasa,
Ce minunata e casa aceea a mea
In care Tu locuiesti.
Stam impreuna la masa, ce minunat!
Doamne, casa aceea nu-i aici pe pamant,
Unde eu sunt acasa, unde Tu ma iubesti,
Unde eu adorm de atata drum,
De-atata plans, dar mai ales Doamne,
De-atata dor, de-atata dor de casa.
Ce bine ar fi Doamne s-a dorm
Stiind ca ma trezesc acasa,
Ce bine ar fi Doamne sa dorm,
Stiind ca sunt acasa.
Iar Tu ma acrotesti sa nu ma scol
Pana cand nu ma odihnesc
Si florile si masa nu au inflorit.
Doamne, numai acolo unde esti Tu
Poate sa fie acasa !

***

Doamne, uitarea vine peste minţile noastre
Şi prea puţin iubim, prea puţin,
Din cauza somnului ce ne-ngreuiază paşii
Suntem mereu ca de-o boală purtaţi
Şi mereu uităm visele noastre adevărate.
Nici nu mai ştiu unde dorm
Şi cu cine dorm atunci când
Nu mai pot să fiu singură,
Nici nu mai ştiu Doamne ce-am făcut
Că de câţiva ani buni Te-am uitat,
Am uitat de acasă, acolo unde eşti Tu,
Să mă aştepţi cu copilăria mea

Înflorindu-mi grădina şi casa.
Doamne, aş vrea să scap
Be beția acestei uitări,
De greutatea ce-mi stă
Nemişcată pe inimă şi să pot,
Să pot din nou iubi şi să stau,
Să stau la sfat cu Tine.
Dar, Doamne, beția acestei uitări
Mă adoarme din nou
Şi uit iarasi de Tine
Si continui mereu sa traiesc
Intr-o nesfarsita durere.

***

Doamne, cand am sa vin acasa din nou
Tu ai sa ma astepti in prag
Cu bratele deschise, asemeni mamei mele
Ce nu am vazut-o de mult,
Dar ea era tot timpul cu mine in gand
Ca nu putea sa ma uite.
Ba nu Doamne, n-ai sa iesi doar in prag,
Ai sa vii sa ma-ntampini
Eu am sa stiu ca esti Tu si-am sa fug,
Catre Tine am sa fug ca un copil
Si am sa-ti cad la picioare
Si cerul ma va ajuta sa Ti le sarut
Iar Tu, minunat ai sa ma iei in brate
Si eu am sa fiu tanara atunci,
Ca batranetea mea nu mai este
Iar Tu ai sa Te inveselesti cu toti ingerii Tai
Si ai sa Te prinzi in hora cu mine, Iisuse.

***

Doamne, ce frumusete o sa fie atunci
Cand eu, ratacita de drum,
Voi alerga desculta azvarlind
Toate bucatile de pamant
Ce le port pe trup,
Voi alerga desculta spre Tine
Si pamantul de sub pasii mei
Va deveni stele si cer
Si eu voi fugi cu pletele-n vant
Iar Tu vei zbura catre mine.
In casa din cer voi locui,
In casa Tatalui meu voi sta
Si Mirele cel maret de lumina
Ma va intampina acolo,
Mirele meu, acolo il voi gasi,
Acolo ma va imbratisa iubirea.

***

Doamne, iarta-ma ca ma inflacarez asa
Dar nu pot trai fara speranta iubirii,
Iar iubirea mea e doar in cer,
In casa Ta se afla iubirea
Si numai acolo e casa mea,
Pamantul acesta atat de urat,
Unde eu m-am nascut orfana de Tine,
Orfana de frumusete si de iubire,
Nu poate fi locul meu,
Locul iubirii mele.

***

O, Doamne, Dumnezeul meu,
Exista atatea taine pe care nu le inteleg
Si aceste taine atat de neantelese

Graiesc singure in preamarirea Ta,
Aceste taine atat de neantelese
Ce nu le stiu si nu le pot afla
O dezlegare, o iubire, un indemn,
Sunt cea mai mare dovada de iubire
Ca Tu, Doamne, ne chemi mereu,
Ne strigi mereu sa Te vedem pe Tine,
Prin tainele cu care ne cuprinzi,
Chemandu-ne sa Te iubim, sa Te chemam,
Sa Te strigam, sa-Ti dezlegam aceste
Taine minunate cu care Tu Te joci cu noi,
In jocul nostru minunat, plin de iubire.

***

Doamne, florile astea albastre
Au umplut pamantul cu parfumul lor.
Doamne, iti dai seama, tot pamantul
Sa vibreze la chemarea Ta,
La cantecul Tau,
Tot pamantul sa cante odata cu Tine
Si noi oamenii sa cantam
Plutind in jurul Tau,
Asemeni stelelelor in jurul soarelui,
Asemeni florilor in jurul apei
Si asemeni ochilor mei ce se invart
Plutitori si visatori, strigandu-Te
Si privindu-Te sa Te gaseasca.

***

lumina, lumina
si lumina e privirea lui
Dumnezeu,
eu dansez prin lumina
fara sa stiu

ca lumina aceasta
vine de la El
si de ce nu stiu oare,
oare de ce nu stiu?

***

Doamne, cata frumusete,
cata bucurie in lumina asta a Ta
si lumina Ta e pretutindeni,
ce placuta e lumina
ce placuta e lumina Ta
cum sa nu ma bucur
cand totul e atat de frumos
si Tu esti cu mine
acolo unde sunt eu.

***

Doamne, vorbele Tale sunt minunate
Dar cum sa le-nteleg?
Cum sa le traiesc?
Si-mi place Doamne, sa visez.
Ah, cat de mult imi place visul,
Ce mult imi place sa visez ca Te urmez,
Ca Te intreb tot felul de cuvinte,
Ca-Ti pun tot felul de-ntrebari,
Ca eu colind lumea cu Tine,
Ca intre noi e o iubire atat de mare
Dar nu ca iubirea dintre femeie-barbat
Ci ceva, Daoamne, mult mai minunat,
Caci Tu esti mai presus ca omul.

***

Câtă tăcere,
câtă frumusețe în noaptea asta,
aici în mănăstirea mea,

lacul acesta e încărcat de nuferi,
încărcat de nuferi.
Aici ştiu că trăia odată o lebădă albă,
dacă nu mă înşel,
chiar anul trecut,
poate că acum am s-o văd,
nicioadată nu a fugit de mine,
ea ştie ca eu o iubesc şi totuşi,
puțină precauție nu strică,
ca nu cumva se plece,
să zboare şi să tremure nuferii în urma ei.
Da, uite-o , că vine!
Vine în întămpinarea mea,
acum nu mai stă deoparte,
acum chiar vine la mine,
chiar spre mine se-ndreaptă
şi nuferii sunt trenă în urma ei.
Ce lebădă o fi asta Doamne,
ce lebădă o fi,
s-a oprit în fața mea Iisuse,
chiar lângă salcâm,
ce-o fi cu mine ,
nu mai înțeleg.
Doamne,
de cealaltă parte a lacului
parcă ar fi dimineața…
atăt de mult am stat aici,
am stat toată noaptea,
acum e dimineață,
răsare soarele.
Doamne, acel cineva care mă strigă de dincolo,
eşti Tu, eşti Tu,
e prea izbitoare asemănarea,
e prea strălucitoare lumina,
nu mai am răbdare să mai înconjur lacul,
e prea multă fuga

şi mult timp pierdut,
o….şi ce frumoasă e lebăda asta,
ce frumoasă, şi florile,
se îndreaptă spre mine.
Nuferi, oh, nuferi, parcă ar fi candele,
candele aprinse, plutitoare pe lac,
lebăda se îndreaptă spre Tine,
a venit la mine şi acum,
acum pleacă, pleacă spre Tine
şi eu mă duc, nu mai am răbdare să aştept,
păşesc împreună cu lebăda mea
printre nuferi şi ei mă ajută să nu cad,
să plutesc, iar Tu vii în întâmpinarea mea
pe lacul acesta ce e cerul întreg,
ba chiar toate stelele sunt sub zborul meu.
O, Iisuse, lacul a devenit pentru mine cosmosul întreg
şi-l las în urma mea,
zbor împreună cu lebăda asta spre Tine
şi nuferii sunt lumini aprinse
ce mă-nconjor.
Doamne, dincolo de creația Ta,
nu ştiam ca eşti Tu,
că este lumina,
iar Tu vii în întămpinarea mea.
Doamne, am învățat să zbor,
Tu eşti cel care m-ai învățat să zbor Doamne,
şi încă cum, prin cosmosul întreg…
Doamne, eu vin spre Tine,
iar Tu vii în întămpinarea mea.

***

Aş vrea să călătoresc
cu două mii de ani în urmă
si apoi cu două mii de ani în viitor,
să-L văd pe El,

cum vine şi cum plânge,
cum moare şi se-nalță,
apoi se-arată celor ce-l iubesc,
ce cred în El,
să-L văd cum vine
asemeni trăsnetului
ce vuieşte până-n zări…
Ah, dacă aş putea găndi
până dincolo de timpul meu,
dacă această distanță aş putea s-o fărâm
şi să ies din linia periculoasă a timpului,
dacă aş putea să văd lumea
aşa cum a fost, cum este şi cum va fi,
dacă L-aş putea vedea pe El
înconjurat de îngeri,
prezent în creația asta minunată a lui,
dacă aş putea să înțeleg,
că tot ce a făcut El
nu este atăt de neânțeles pentru mine,
pentru noi, pentru toți…
Să zicem că eu m-am născut
cu două mii de ani în urmă
şi sunt o femeie ca multe femei
care au auzit de El,
care s-a îndrăgostit de El,
de frumusețea Lui de la prima vedere,
sau poate că s-a îndoit de El,
dar a cugetat mult până să-L accepte,
să zicem că eu sunt una din acele femei,
care mereu sare în întâmpinarea Lui,
mereu Il caută şi-l urmăreşte
pe unde merge,
nu-L slăbeşte din ochi nici o clipă,
chiar uneori prea insistentă,
prea cicălitoare,
atăt de insistentă încăt,

altora le pot părea nesuferită
şi totuşi nu mă dau în lături,
nu renunț, insist până în pânzele albe
să mă țin de El.
Să zicem că nu am nimic,
nici soț, nici copil, nici casă,
să zicem că am doar părinți
care mă huiduie
că m-am dus după El, după El…
să zicem că sunt atăt de insistentă,
încăt, încăt nu-mi scapă nimic de la El,
nici un cuvănt,
nici o vorbă pe care o rosteşte,
nici o faptă pe care o săvârşeşte
pentru ceilalați…
să zicem că ştiu totul,
totul despre El,
atât cât se poate omeneşte şti ,
stând lângă El,
să zicem că eu nu pot rosti
nici măcar un singur cuvânt,
pentru că eu nu pot vorbi,
nu pot vorbi cu El,
o singură privire e totul,
e totul pentru mine,
o singură privire de-a Lui…
nu facem decat să ne privim,
El să vorbească iar eu să ascult,
să ascult cuvintele Lui mereu,
nici o întrebare nu aş putea să-i mai pun,
absolut nici una pentru că El,
El cu tot ce face,
prin simpla Lui prezență
în preajma mea şi eu în preajma Lui
e totul pentru mine…
Dar mi s-a întâmplat odata ceva…

eram dezamăgită.
Mereu eu, eu, eu insistam,
eu eram cea care voiam să rămân,
eu depuneam eforturi din răsputeri
să mă țin după El,
să-L ascult, să-l privesc, să-L văd,
îl urmăream când mergea să se culce
şi când dormea…
Odată m-am ținut după El,
dar dintr-o dată L-am pierdut
şi L-am înțeles că vrea să fie singur
să se roage,
m-am întors unde ştiam
că se va întoarce
şi din nou am stat trează
toată noaptea să-L aştept,
să-Lvăd, când va veni,
căci mă simțeam în siguranță când era El acolo,
între noi, dar un lucru mă supăra foarte tare
şi eram tristă din cauza asta,
oricât de multe eforturi făceam,
nu puteam sta niciodată de vorbă cu El,
îmi era întotdeauna jenă de apostoli
iar atunci când eram înconjurată de oameni,
era cumplit de aglomerat
iar eu, eu voiam să vorbesc cu El
între patru ochi şi chiar aşa,
chiar de la distanță,
El nu-mi adresa niciodată nici un cuvânt,
eram tristă, mereu tot mai tristă
şi deznădejdea coborâse
peste sufletul meu
până când într-o zi mi-am zis :
<nu are rost să mai continui,
oricum totul este în zadar,
El nici nu ştie măcar că eu sunt aici,

nu are timp să vorbească cu mine,
nu-mi dă nici o atenție,
oricât de bine m-aş simți împreună
cu toți, eu sunt singură,
pentru că El nu-mi adresează mie
nici un cuvânt, nici un cuvânt,
doar privirea,
de multe ori privirea Lui este teribilă.
Simt că de această privire
nu aş putea să mă despart …
dar am să mă duc singură să plâng,
am să-L port tot timpul în amintire,
dar cu durere în suflet că mie,
mie personal nu mi-a adresat
niciodată nici un cuvânt,
El a vorbit mereu numai mulțimii.
Şi atunci am plecat,
L-am văzut cum s-a uitat la mine
fără să-mi spună nici un cuvânt
dar a înțeles că plec şi m-a lăsat…
M-am dus îngândurată şi tristă,
plângeam, m-am dus în munți
şi m-am aşezat sub un smochin,
acolo plângeam, plângeam,
eram atât de singură,
nu ştiam încotro s-o apuc,
unde să merg,
nu-mi venea să mă întorc la El
pentru că-mi era singurătatea
şi mai mare,
dar unde să mă duc?
Mă simțeam atât de singură
şi tristă,
am stat mult şi m-am rugat lui Dumnezeu,
nu ştiam că Lui m-am rugat,
că El era Dumnezeul meu,

nu puteam înțelege asta,
iar El ştia totul,
absolut totul despre mine,
fără ca eu să bănuiesc ceva.
Am plâns sub umbra smochinului
până seara,
când apunea soarele.
Stăteam ghemuită,
cu spatele rezemată de copac,
când aproape să ațipesc,
am simțit o mână ce mi-a atins uşor umărul…
şi nici un cuvânt…
tăcere…
eram doar noi doi…
nu stiu cum a ajuns la mine.
S-a uitat în ochii mei şi m-a întrebat :
<de ce ai plâns ?>
 M-am uitat la El
şi nu am schițat nici un gest,
nici un cuvânt nu am spus,
am lăsat să se aştearnă din nou tăcerea,
tăcerea dintre noi şi mă uitam în pământ.
S-a pus jos lângă mine
şi mi-a zis:
<nu vreau să pleci, vreau să fii lângă Mine,
aşa cum ai fost mereu
şi cum eşti şi acum,
nu vreau să te îndepărtezi,
vreau să fii peste tot unde sunt Eu.
Ce frumoasă e pustietatea asta,
ai ajuns fără să ştii,
chiar în locul unde mă rugam Eu.
Stiu cum mă urmăreai
să afli cum mă îndepărtam nopțile,
ştiu totul despre tine
şi nu vreau să pleci,

vom sta în noaptea asta şi vom vorbi
împreună despre toate întrebările lumii,
despre tot ce vrei tu.>
Şi El a început să scrie
cu degetul pe pământ
cuvinte încă neânțelese de mine.

***
răstignirea
unui creştin
tot cosmosul
participă
la durere

***
Maica Domnului
diamantul creației
şi omul parcurge
zborul spre ea,
de la întuneric
către lumină

***
fecioara
în rugăciune
priviți înălțarea
priviți
îndepărtarea
de haosul
lumii
ce o purtăm cu noi
în fiece clipă

***
stare de ordine…
nu vă fie teamă
e normal să ai
un pic de emoție
atunci când te înalți
peste ochiul Lui
ce e veşnic prezent
în privirea ta
linişte…

***
fecioara
în rugăciune,
spațiul lăuntric
poartă pecetea crucii
dar puntul de foc
e punctul de trecere
de la ceea ce crezi
că ar fi
la ceea ce este

***
haosul lumii
şi omul,
crucea aduce lumea
la ordine,
la ordine interioară
pentru că gândul este cel
care tace doar
printr-o privire
aruncată pieziş
spre ceea ce ai
vrea să dispară
şi să nu mai fie.

***
energii creatoare
orice este creat
trebuie să poarte
pecetea
Sfintei Treimi,
care,
tot ce atinge
devine lumină
şi energie,
putere,
sclipire de gând.

***
ordine,
nu existã
decât ordinea
crucii,
ordinea lui Hristos
care bate la
uşa inimii
ce e de mult dechisã
de El
dar trebie doar
împinsă cu umărul,
cu umărul curajos
al gândului.

***
zbor deasupra creației,
omul înțelege creația
prin simbolul crucii,
o înțelege numai
în stare de
feciorie a sufletului,

pentru că tot
ce ne înconjoară
poartă pecetea
tainelor lui
Dumnezeu.

***
călătorie în
ordinea creației
lui Dumnezeu,
pot călători
doar cu gândul
la pomul vieții
şi nu la
cel al distrugerii
şi al supunerii.

***
punctul
de la infinit,
împărăția
lui Dumnezeu
este
la punctul de la infinit
şi noi spre acest punct
trebuie să privim
şi să zburăm
în conştiința noastră,
mai ales atunci când
nu mai avem nici un punct
de reper
în lume.

***
devenit lacrimă de gând,
Dumnezeu coboarã
în spirala timpului
cuprinzând în chipul Lui
chipul omului
spre a merge cu el
în desăvârşire,
omul împreună cu Dumnezeu
în haosul timpului

***
geneza:
şi a zis Dumnezeu
să fie lumină,
creația poartă
pecetea treiului,
a Sfintei Treimi

***
zbor
în interiorul conştiintei,
urc pe o scarã
în interiorul meu
unde zbor,
dar ştiu că
zborul rugăciunii mele
este privit
de ochiul lui
Dumnezeu

***
muzica sferelor,
creația Lui
înseamnă absolutul,

înseamna ordinea
şi frumuseţea
zborului.

***
privirea
către El
în spaţiul minţii
este stare
de rugăciune,
nu există
altă cunoaştere.

***
Lumânarea ardea
În faţa altarului
O ţineau în mână cei doi
Ce erau unul singur.
Era noapte şi era zi
Erau stele şi era lumină.
Lumânarea ardea în faţa altarului.

***
Odihneşte-te cu El, iubitul meu
Şi vino la mine,
Poate că El la mine a fost dar
Mi se pare mie că a plecat.
Spune-I tu iubitul meu
Că-L aştept pe El
Să vină iar.
mi-e dor de El
şi mi-e dor de tine.
Cine eşti Tu, de-mi răspunzi
La lacrimi cu mângâiere
Şi la iubire nu-mi răspunzi?

Ce fel oare e iubirea mea?
Tu ce-mi spui dragul meu?
Tu, Doamne, esti mai presus de iubire.

***

Hei, tineri frumoşi ai acestui timp,
Voi risipiti peste lacrimi de cântec,
Visând în abstract la iubiri pierdute,
Cu cerul răsfrânt peste ochii închişi.

***

hei, Doru…
dorul de vis
dorul de singurătate
dorul de tăcere
doina iubirii
doina dorului
dorul de sălbăticia naturii
de apa izvorului
şi de asprimea gerului
dorul de frig şi de zăpadă
dorul de iubire
dorul de Dumnezeu
doina cântului visului
doina rugăciunii
doina dumnezeirii

Cerc

***

O jumătate de flacără
Ardea în jos peste flori.

Crengile se scurgeau în flăcări
Pe pămâtul arzând.
Ardea pământul mereu,
Vulcanic ardeau stelele,
Visele…visele…
Cealaltă jumătate de flacără zbura .
Aripi creşteau prin locurile
Unde ea ardea pământul,
Aripi creşteau cu fața spre lună
Aripi creşteau
Pe acolo pe unde zbura
Şi-n nebunia ei mare se izbi
De cealaltă jumătate a ei.
Luă foc tot pământul
Şi-n această ardere de jertfă
Flacăra deveni rotundă.

***

Atunci cănd se retrag apele, munții…
Când poți să vezi cu claritate ce-ai dorit
Îți vin
în ajutor bucăți de stea
Şi prinzi cu mâna
Frânturi de ceruri

***

Secvență de ideal
Rupt în două şi
Sfărâmat.

Ruptură de deal
Şi muchii de sferă
Vin spre mine
Şi m-alungă-n larg.

Hei, oglindă a mării…
Nu mă primi !!
Nu mă primi !!

***

Priveşte ochii
În lună distruşi,
Vezi-ţi vulcanul,
Ţăşnind în lavă.

Ai răbdare!
Ai răbdare!
Şi vei vedea
Lumina negrului.

***

În zadar aştept
Să răsari din ape
Nu vei răsări
Niciodată,
Fiind prezent
În orbirea
Uitării mele.

Poarta ce s-a deschis

***

Puterea
De a găsi,
De a găsi lucrurile din afară,
De a le descoperi esenţa,
Esenţa din lăuntru,
Dar mereu sunt,

Sunt numai la poarta
Care e deschisă,
Pentru că au deschis-o vânturile.
Dar vor veni altele
Şi o vor închide la loc,
Iar zgomotul
Va fi groaznic,
Ca o bubuitură
Din adâncuri,
Pentru că eu
Nu am fost capabilă
S-o închid la timp,
Iar acum,
Acum mă tângui,
Că poarta e înțepenită în Formele ei de
Începuturi.

***

Sunt undeva departe,
Dar depărtările astea
Parcă ar fi aici
Aici, chiar aici,
În inima mea
Chiar aici, unde ar putea fi
Scaunul acesta, masa aceasta,
Patul acesta pe care dorm.

***

Fereastra
Prin care văd...

Eu privesc
Chiar aici, jos,
În stradă
Cum oamenii trec.

Eu sunt departe,
Aproape
În mine.

***

În mine există
Depărtarea,
În mine există
Apropierea,
Eu am cuprins depărtarea
Cu ochii,
Am cuprins depărtarea
Cu gândul,
Am cuprins depărtarea
Cu un avânt
Şi chiar am zburat
Aici,
Acum,
Până departe.

***

Lumea
Nu e decât
Un amalgam
De simboluri
Absurde.

***

Vreau
O
Altă
Lume!!

***

Veşnicia
Coboară
Printr-un cânt,
Ce a încetat
Să mai fie
Cuvânt.

***

Cântec şi lacrimi
Cântec şi zbor
Clinchet şi lacrimi
Sănii şi zbor
Copilărie şi dor
Vis şi iubire
Uitare…

***

Să plece, să plece,
Să plece de lângă mine,
Că n-o mai suport,
Eu sunt lumea
Şi te alung de lângă mine
Pentru că nu meriți să trăieşti aici,
Nu ai învățat să te porți
Nu ai învățat să râzi, să te prefaci,
Râzi, râzi de multe ori ca noi,
Dar râsul tău mă enervează,
Pleacă, pleacă,
Nu meriți să trăieşti aici.
Eu sunt lumea şi te alung
De printre oameni!
Eu nu suport
Sinceritatea !!!!!!

***

Munţii răscoală munţii,
Timpul răscoală vremea,
Locul aşteaptă să vină sfârşitul,
Omul aşteaptă să vină iubirea.
Totul trece.
Totul rămâne.

***

E veşnică această
Contradicţie,
Ce ne frământă
Paşii şi gândirea,
Ne-apropie,
Ne desparte
Şi iaraşi ne aruncă-n
Orizonturi depărtate.

***

Dacă ar fi să adorm,
M-aş gândi,
Că mă voi trezi cândva,
Departe în timp,
În conştiinţa mea,
Dar mie mi-e frică s-adorm,
Mi-e frică să mă las
Într-un somn adânc,
Mi-e frică de
Uitare.

***

Atunci
Când mă privesc în somn
Aud dintr-o dată
Cum un glonţ a spart

Geamul ferestrei din camera mea
Şi atunci văd
Lumea.
Eu dorm,
Nu-mi mai e frică de somn.

Ceva

***

E atunci când ai ceva de spus,
Câd macinâ şi chinuie în tine,
Ceva ce nu poți exprima,
Un necuvânt adânc,
Ce-ți izolează
Paşii de ceilalți.

***

E cineva aici care doineşte,
Vreau să-l aud şi eu,
E linişte şi păsările cântă,
Ce iarnă e!
Şi totuşi nu e frig.

***

Încerc în zadar
Să caut frunza tăcerii,
Tăcerea a dispărut
Ucisă de zgomot,
Şi totuşi…
Câtă tăcere e-n cer !!

***

Un colț de copac
A dispărut,
S-a dus undeva-n nemurire…

Hei, oglindă a mării,
Mă primeşti în nemurirea ta?
S–a dus un colț de copac
În veşnicie

***

E un cânt prin cânt,
Intrat în legendă poate...
Şi totuşi e iarnă,
Şi stau rezemată de zidul cetății,
Încerc să mai spun
Cu privirea
Încă un cuvânt,
Dar mă opreşte ceva…
Rupt din eternitatea luminii.

***

Aud clopotele cum bat,
Simt suflarea vântului rece,
Încerc să mă trezesc,
Să-mi trezesc privirea amorțită de gând.
Şi iarăşi privesc,
Şi iarăşi privesc,
Zidul vechi, zidul vechi
De lumină.

***

Mă îndrept cu privirea
Spre cevaul din mine,
Şi vântul îmi spulberă pletele,
Şi glasul cântat
Mă trezeşte din vis,
Amintindu-mi,
Că trebuie
Să devin

***
Frânturi de stele
În ochii mei obosiți,
Căutând lumina
Prin bucăți de vis.

Caut un alt
Univers.

***
Trebuie
Să ajung
La
Gândul pur,
La
Gândul pur.

***
Totul cântă şi tace
Ca-n vis,
Dang, dang, dang,
Cântă prin zăpadă
Clopotul.

***
Cântare veche
Înveşmântată în alb.
O carte uitată
În deal la izvor.
Şi mă-nvârt,
Şi dansez
În cântec de clopot.

***

Cuvintele mele
Au încetat să mai fie.
Totul îmi cântă
În privire şi glas.
Eu plutesc în muzica din mine,
Şi privesc,
Şi privesc
Şi mă-nalţ,
Şi mă-nalţ
Şi nu mai ştiu ...

***

Unde aţi dispărut
Copaci fără frunze?
Şi zăpada?
Nori şi ninsoare?
Aud...

Ochii mei sunt izvoare în mers!!
Mă uit în jos
Cu teamă...
Vai!
Am început să cobor…
Am găsit întuneric,

Fără să ştiu,
M-am uitat
Spre pământ.

***

Caut prin întuneric
Şi parcă am găsit.
O rază de lumină,
A zorilor ce au venit,

Îmi descoperă chipul meu,
Udat de lacrimi
În oglindă

Ceva…

***
Cevaul
Din mine...

Îi privesc chipul
Prin întuneric
În oglinda din
Fața mea.

Mă gândesc
Şi parcă văd,
Îl vâd întors cu spatele,
Căutându-mi fața
A lui
Şi a mea.

***
Aştept,
Aştept
Şi e noapte mereu.
Aştept ceva
Să se reverse din mine,
Dar mă mistui
În foc
Zadarnic.
Ploia nu-mi vine
Să-mi spele ochii de fum.

Culori

***

Sunt mărgăritare transformate în lacrimi
Cad în lac printr-un foşnet sublim,
M-am uitat spre în jos,
Ajunsesem prea sus ?
Mă ameţise distanţa
Şi răceala zăpezii?
Dezechilibrându-mă ,
Am început să cobor,
Am ajuns cufundată în lac.

Acum
Îmi caut mărgăritarele?

***

Eu
Sunt
Aici
Şi
Acum
Ceea ce
Sunt.

***

Eu sunt aproape.
Eu sunt departe.
Pentru că zările sunt
Sub picioarele mele.

***

Apele lacului

La început luminoase
Şi apoi revărsate
Spre albastru,
Înconjurat de verde,
Ce merge spre galben,
Galben ce urcă
Spre violet
Şi apoi
Spre albastru.

***

Stau
În întunericul de catran
Al încăperii mele
Şi aştept
Răsăritul soarelui.
Văd cum întunericul
Se luminează încet,
Dar sigur.

***

Semnalul cocoşului
Anunţă sosirea zorilor,
Ca o trâmbiţă puternică
De lumină
În întunericul ce-şi revarsă
Chipul în
Oglinda
Din odaia mea.

***

Mi-am pierdut oile
Prin furtună.
Am luat-o
Pe drumul cu plopi.
M-a trezit simfonia tăcerii

Şi oile, ce erau lângă mine,
Udate de ploaie

***

Lumina lacului,
Apele lacului,
Tăcerea lacului
Şi tăcerea mea.

***

Râsul meu
E tot mai puternic,
E departe de mine,
Devine
Tot mai metalic,
Până nu-mi aparține.
E un râs străin,
Ce-mi protejează
Tăcerea
Şi căutarea disperată
A tăcerii.

***

Mă-nvârt într-un picior,
Mă-nvârt
Şi ploaia cade
Deasupra mea,
Spălându-mi
Praful
De pe haine.

***

Hainele subțiri
Şi florile
Primesc binecuvântarea

Luminii.
Privesc spre cer,
Primindu-mi
Sărutul ploii.

***

Mereu căutându-mă,
Mereu întrebându-mă.
Dimineața e aici,
E departe.
E rouă.
E lumină.
E întuneric.

***

În vuietul disperat
Al depărtărilor,
Te caut
Şi mă sperii.
Mă caut
Şi Te caut mereu.

Mai caută!
Spune gândul din mine,
Batjocoritor

***

Vreau
Să pot
Să regăsesc
Visarea
Plină de …

Poarta
E larg deschisă

Pentru călători
Dar asta e intrarea…

***

Ea porni spre deschis,
Deschisul se lărgi
Iar haile îi culegeau
Întunericul
Transformat în rouă.

***

Privirea ei
Un fir subțire
De
Iarbă
Albastră
Şi verde,
Şi roşie,
Şi …

***

Ea privi
Cum
Noaptea se strânse
Într-un bob de rouă
Violet,
Ce cântă
Muzica făcută drumul
De sub picioarele ei.

***

Privesc mereu
La o poartă galbenă,
Deschisă
Dar nu o pot trece,

Pentru că sunt
Prea mult afară
Şi prea puţin
Înlăuntru.

***

Ochii vin spre mine
Şi genele mă dor,
Mă doare tot,
Inclusiv
Bolta cerească
A visului meu.

***

Aşteptarea
Îmi răstoarnă gândurile,
Devin o altă fiinţă,
Cu o altă minte,
Ce-mi ascunde
Propriile mele gânduri.

Mi-e frică
De poarta
Mereu deschisă,
Pe care nu intră nimeni.

Liniste

***

nu stiu ce m-a facut astazi
sa ma aseman cu un copac violet,
inflorit cu flori verzi albastre
si parca prin fiecare frunza
vantul imi soptea
cuvantul,

ce nu-i puteam rosti
întelesul

***

liniste
prea multa liniste,
zgomotul patrunde
cu putere,
dar nu poate
cuprinde linistea
intr-o imbratisare
de neinteles.

***

imi este frica de zgomot,
de linistea
ce nu se lasa cuprinsa
de zgomot.
zgomotul acesta
atat de violent
imi ia puterea
de a privi
dincolo de
ceea eu cred
ca as putea
cunoaste.

***

sa ating
linistea, ca o
prezenta,
dincolo
de gestul meu
de a cuprinde

manunchiul de cuvinte
ucise de zgomot.

***

cineva priveste
din departare,
eu nu-l pot vedea,
dar inchipuirea
creste atat de tare
incat privirea
alungata de
teama unui gand
nerostit
asteapta sa fie privita
de catre cel ce este
dincolo de mine.

***

imi este teama
de linistea
ucisa de zgomotul
ce se preschimba
in mine,
in linistea
unui blestem

***

cineva
s-ar transforma
intr-un om
apoi
dintr-un om
in mai multi
oameni
si dintr-o data,

cu mana ridicata
in zare
ar face semne
nevazute
in rasarit.

***

eu maresc totul
la alta scara
pana ma prabusesc
in propia mea
minte.
stiu ca nu trebuie
sa-mi ucid
inchipuirea
dar numai ea
este prezenta
in realitatea ce o
traiesc fara sa o
pot atinge cu mana.

***

e oare rau
sa privesc,
sa ating
gandul celuilalt,
care fuge,
care se ascunde
infricosat,
de palma altui gand
ce nu a lovit inca?

***

ochii lui scapara

scantei devenite
doar parere de zambet,
dar durerea
tasnita pe umbra
peretelui ce o
cuprinde,
tremura de spaima
in disperarea lumii.

***

o unda de soc
face ca totul
sa se inverseze
si in loc sa
privesc inainte
privesc inapoi,
pasesc in felul acesta
pe un drum
ce se largeste la
infinit.

***

zarva, tacere,
liniste, atat.
nimicul cuprinde
ca intr-o haina
golul de dinaintea
unei caderi.
dupa cadere
este mai mult
decat golul
in nimicul
celui strivit.

***

apare gandul
cuprins intr-o umbra
ce se pune
intre soarele rasarit
si noaptea ce
vrea sa apuna
si sa rasara
la plus infinit.

***

golul acesta
cuprinde
doar obiectul
ce nu mai este.
obiectul acesta
si-a pierdut forma,
se striveste acum
pe el insusi
in doua goluri
ce se intersecteaza
in ochiul meu
ce vrea sa
tasneasca prin spatii.

***

lucrul acesta
s-a cuprins
pe el insusi,
se vede pe sine
pentru ca
forma nimicului sau
si-a pierdut
calitatea vietii.

***

intr-o oglinda
se vedea pe
el insusi
in aceasta
strafulgerare
si nu-i mai era frica.
da, da, nu-i mai era frica,
pentru ca
obiectul acesta
a devenit un gand
ce nu mai facea
nici o umbra.

***

lucrul
care a scapat
de propriul lui gol,
a devenit o bijuterie
dintr-o alta coroana,
diamante,
ce nu mai pot fi calcate
in noroaiele drumurilor.

***

oboseala inchide o
fereastra,
inchide doua ferestre,
inchide mai multe
ferestre,
apoi ferestrele
ma inchid pe mine
in oboseala gandului.

Linie

***

eu merg pana departe,
fac un pas.
nelinistea imi
inchide ochii,
pleoapele,
eu vad
prin fereastra ce a devenit
o lume subtire,
infinita.
vad si ma strecor
prin aceasta lume
prin care eu
am devenit un punct.

***

lumea pluteste.
eu sunt punctul
din linie,
merg printr-o fereastra
atat de deschisa
incat pamantul
ca o sfera inofensiva
poate trece prin ea.

***

linia mea e un drum,
un drum pe care
eu nu-l pot desena
nu-l pot descrie,
dar stiu ca frica

si oboseala
se imbratiseaza,
dandu-si mana
prin aceasta fereastra
prin care
numele meu
patrunde nestingherit.

***

aici cuvantul poate fi
doar un nume,
care pluteste sub forma
unui sunet
aruncat in infinitul
din launtru.

***

in infinitul din afara,
gandul oboseste
sa priveasca
dincolo de numele lui.
liniile frante
devin in felul acesta
universuri
asemeni unor
foi de hartie
asezate intr-o carte
pe-un raft.

***

iau cartea
si fara sa o deschid,
o transform intr-un gand
plutitor pe o linie

paralela cu lumea,
unde eu sunt
doar un nume
ce dorm.

Frumusete

***

cunosc lumea,
privesc,
o privesc de la distanta,
nu stiu cum
sa pasesc,
nu stiu
cum sa merg,
imi este frica
de pasul meu,
care ar putea distruge
frumusetea
ce nu o pote
intelege.

***

frumusetea aceasta
se ascunde mereu.
nu stiu pe unde
sa merg,
pentru ca ea,
fiind a lumii,
vreau sa o
pot cunoaste,
dar pot intelege
oare nesfarsitul,
atunci cand raman

singura in fata
unei frumuseti
ce mi se ascunde?

Drum

***
aici
e un drum nesfarsit,
care se largeste
eu merg pe el
cu privirile atintite
la cei de langa mine
si in felul acesta
ma tem.

***
aud doar voci
ce ma sperie,
unele ma ademenesc,
spun cuvinte
intortocheate,
pe care eu nu le inteleg,
dar merg pe acest drum
si eu dorm in mers
fara sa imi pese
de tot ceea ce vad,
de ceea ce
se intampla cu mine.

***
aici e doar intamplarea,
nu va fie teama

gandurile mele
sunt aici,
priviti-le,
eu le culeg
ca pe niste pere coapte
dar in interior sunt
amare si verzi.

***

da, arat mana,
palma mi-o arat,
dar nu se intampla
mare lucru,
pentru ca in
aceasta calatorie,
doar gandul neputincios
se mai framanta,
sa poata scapa,
de ceva nestiut.

***

cand privesc
catre zarea
ce se asterne
in spatele meu,
atunci, totul
dintr-o data
devine pentru mine
de neanteles.

***

sunt aproape,
cat mai aproape
de o imagine.
privesc in gol
si cred ca eu pot

sa pasesc.
eu fac pasi,
dar totul se intampla
doar in inchipuire.
realitatea pentru mine
poate deveni
doar cuvantul Tau.

***

eu in lume stau
lipita cu fruntea,
de o imagine
ce-mi devine
gand permanent:
“am in fata mea
doar un drum
ce se largeste
la infinit”

***

am facut o distinctie
intre mine si
un drum din inchipuire,
o mana din afara mea
m-a luat de mana
mea stanga,
nu m-am speriat
ca nu am putut
sa o vad!

***

pe malul din urma
privesc,
privesc
marea de cuvinte

cum
tipa in valuri
in jurul eului   meu.

Gradina

***
cu doi ochi inchisi
ce vor sa vada
mana ce m-a atins
si m-a impins,
m-a tras
de mana mea stanga,
pot sa vad
un punct de departe
din inchipuirea
unei gradini.

***
gradina
a facut un ocol
si mi-a adus copacul in palma,
eu sunt cu el,
cu cel care ma impinge de la
spate sa merg
pe drumul ce nu-l pot vedea
decat prin
atingerea bratelor.

***
eu am ochii inchisi,
dar cu ochii deschisi
pentru o lume

ce o pot vedea.
caut cu mana
un semn
de departe
si simt o alta
mana ce ma atinge.
atunci mai fac
inca un pas
de una singura.

***

mana aceea a incetat
sa ma impinga,
sa ma traga
dupa ea.
astept,
nu se intampla nimic,
atunci am din nou
ganduri, imagini
si întind bratele,
sa caut ciocnirea
de mana calda
ca sa
pot sa pasesc
mai departe
pe drumul drept.

***

de multe ori
atingerea aceea
e imbratisarea
unui copac.
asa traiesc un alt
inteles
din gradina transformata
in cuvntele mele

din amurg.

***

stiu
ca pot sa vad.
deschid ochii,
chiar daca nu vãd
decat imagini iluzorii.
vãd intr-un fel
in care doar
pasii gandului
merg pe un alt drum.
ei trebuie sa atinga
un alt pas
si numai dupa aceea
urmatorul
va pasi fara teama.

***

inca un pas
imi este permis,
pentru ca,
am atins astazi
mana
unui gand,
ce face ca drumul
pe care merg,
sa se largeasca la infinit.

***

drumul pe care merg
e un drum inutil,
e drumul
ce atinge
picioarele mele

cu un inghet
al normalului,
care ma scufunda
in vartejul uitarii.

***

caut prin iluzoriu
mana ce ma atinge
ca sa fac
pasul correct.

Paşi

***

eu vreau sa merg
pe fiecare dintre
drumurile
de sub picioarele mele.
traiesc intr-o inselare,
pentru ca totul
sa fie posibil
doar
acolo unde
nu mai privsc.

***

rascrucea de drumuri
nu este decat
in inchipuirea mea.
apas pe aripa vantului
ca sa pot zbura
intr-o lume iluzorie
ce ma face
sa cuprind in mana

cele patru drumuri
ce nu le pot vedea.
oare nu asta este
inselarea mea?

***

priviti!
eu merg
si-mi masor gândurile
cu un cuvânt
inventat de mine!

***

lumea aceasta
ma poarta
intr-o haina
ce ma strîmtoreaza
si eu sunt vina
pentru care
matasea ma strange
si n-u pot s-o port.
doar creanga copacului
ma agita
cu frumusetea lui
si ma invita
se dezbrac haina lumii
si sa imbrac matasea cerului
ce poarta in ea
imaginea crengilor
leganate pe oglinda albastra
in care eu ma privesc.
traies in aceasta haina a lumii
ce o port mereu
si nu pot sa o lepad.

***

cuvintele sunt,
poate nici nu mai stiu,
o simpla miscare de aer,
un zbor de pasare,
cu o viteza uluitoare
ce se ascunde
de zborul rapitor.

***

la el, cel nestiut
fug la el cu gandul
de frica unei noi caderi,
de spaima unei indepartari
in prapastii,
de cel care vrea sa-si faca
din mine
cea mai aleasa prada.
Doamne,
ma cutremura lacrima mortii
ce ploua pretutindeni.

***

ochii mei in privire,
se infricoseaza
la umbrele uriase
facute de mana,
infricosat
catre soare.

***

nu pot sa spun
nici ca el curge
nici ca el sta.
obiectul acesta

ce nu mai este,
era candva un ochi
prin care gandul
putea sa vada
strãfulgerarea
unei idei.

***

stiți ca exista acest obiect
devenit gand
ce nu mai poate fi distrus
de nimeni.
gata, nu-mi mai este frica.

***

din fereastra apoi
sticla se topeste
intr-o raza,
venita de nicaieri.
raza lumineaza
intr-un alt intuneric
ce nu poate cuprinde
angoasa gandului.

***

Dacã m-ai lãsa

Mă plimbam aşa cu gândul
Dacă m-ai lăsa să mã sui
Pe muntele cel mai înalt
Şi să-mi moi mâna
În culoarea cerului
Aşa cum mi-aş muia-o în ape,

Dacă m-ai lăsa să cânt
În noapte
Aşa cum cântam uneori
În zi,
Dacă aş putea din nou
Să visez
Zbor sclipirile mele de gând
Prin privirea ochiului meu
Îndreptată în soare…

Cu mâinile muiate în apele cerului
Ca în florile lacului meu,
Dacă aş putea să cânt
Cu privirile-n soare…

***

Stau

Stau şi întreb
Mă prăbuşesc
Am ajuns nicăieri
În întunericul din mine
Numai tu, ochiul meu
Stai dur într-o aşteptare mută
Dacă solia ar veni
Dacă prăpastia te-ar primi
Nu mi s-ar rostogoli
Ochiul de vultur
Prin spini, prin săbii
Prin mărăcinii sângelui
Mielului jertfit.
Încă îi mai privesc şi acum
Lacrima morții
Ce stă în întuneric

***

Gând

Îmi sună un gând cam nebun,
Cam trăsnit
Nu te mai plânge
Cã ai sã mori
Nimeni n-o să te îngroape,
Te vor arde şi-ți vor arunca cenuşa
În zările paradisului tău sfărâmat

„Lumina…dați-mi lumina ce vineri
Nu o văd
Că e întuneric…”

***

Chipuri…

Chipuri…
Chipuri vin peste mine
Şi-mi taie râsul meu
Zâmbetul meu mi-l striveşte
Lacrima mea o aprinde de foc
De moarte
„Oricum vei muri
Nu te mai plânge că oamenii mor
Că oamenii mor
În tine”

***

Îngheț

Numai chipuri îmi taie lumina
Numai mâini întinse

Ce mă străpung
Îmi sfâşie carnea
Şi-mi împrăştie sângele
În foc…
Sună cuvântul inchizitorial
Al neputinței de a fi
„Oricum vei muri”

***

Zadarnic

Chipul…chipul…
În zadar ți-l chinui
Şi ți-l strângi la piept
Tu vei muri uitată,
Nu va veni lumina să te ia
Nu vei mai trăi decât
O oră…

Îți pregătim rugul acum
Priveşte crăcile de stajar
Vor arde cu tine,
Trupul o să ți-l ardem
Şi o să-ți strivim creierii
Dar mai ales inima,
Şi-o s-o aruncăm,
O să stropim soarele
Cu roşul ei
Şi n-o să mai lumineze
Ai sã mori sfâşiată
De noi…ai să mori…”

Eu voi fi alta

***

Imaginea ta

Mă agăț de imaginea ta
Din mine
Ce se rupe…se pierde
În timpurile ce dispar
Se rupe-n mine chipul lumii
Cerul albastru
Se-ntunecă-n mine violet,

Tu…tu….lumea mea din afară,
Se desface chipul tău
În sângele meu scurs
Pe piatra pământului topit
De câldura înghețului
Fără vise…

***

Zâmbet

Zâmbesc
Dar chipul tău se reface
În apele tulburi de pe asfalturi,
Zâmbesc…
Zâmbesc cu ochiul meu
În ochiul tâu albastru
Într-o părere pictat,
Împletit în timpuri
Ca în nişte cărări,
Zâmbeşti la mine cu pustiul tău
Zâmbesc eu în privirea ta,
Mă agăț de imagine
Ca să pot păşi iluzoriul,
Dar tu nu ştii că învierea
Rămâne cel mai mare paradox

Al neputinței de a pricepe,
Tocmai această imagine
Ce o arăți altora ca fiind absolută,
De la această moarte
Eu nu mă înşel.
Cu ochiul tău în inima mea,
Nu îmi mai este frică să văd.

***

Cãutare

Se vor uni vreodată
Singurătățile noastre
Într-o lume în care
Cel de al treilea face cu putință
O prezență în cerc
Tu eşti o singurătate
Eu o altă singurătate
Pădurile, pustiul le înghite
Pentru că tu ai vrut asta
Te-au rătăcit luminile tale false
Căutarea mea
Pe mine nu m-a pierdut
Prin tine eu mi-am găsit un drum
Către cel de al treilea
Ce se uită la tine.

***

Ochiul de foc

Nu te uita în mine
Cu ochiul tău de foc,
Toată natura
Ştie că minți
Şi te vede mereu ca pe o catastrofã,

De aceea nici nu te poate primi
Şi e tot mai departe
Pentru că tu eşti cel care îndepărtezi
Sunetul apei
De la frumusețea lui pură

Ca să poți privi un strop de rouă
nu trebuie să-l striveşti în dinți.

***

Cântec

Într-un cântec sublim
Izvoarele săltau
La visul tău albastru
Şi florile plângeau
Odată cu tine.
De după zări mă priveai
Cu lacrima ta de soare
Şi cânta inima mea
Împreună cu lacrima ta nebună
Te iubeam, te iubeam
Dar acum a sfârsit această iubire
Apa nu există decât la un preț foarte
Scump
Şi e mereu cãlcată în surdină
De zgomotul ce striveşte ninsori.
Ninsorile gândului tău nu mai sunt
Lumină, fugi
Fugi în tine însuți

***

Înşelare

Tu raza ochiului meu

Mă înşeli
Pentru că tu îmi arăți lumea
Tu îmi arăți doar linii frânte
Ochiuri de geamuri sparte
Ca nişte ferestre părăsite.
Nu îți place gândul pesimist
Nici să nu îți placă,
Dar unii nu pot sã respire
Decât în aceste imagini false
Ale durerii.
De aceea fugi de cuvinte urâte
Şi lasă ochiurile de geam să fie
Astupate
Doar prin dărâmarea clădirii.
Fugi, fugi şi ascunde-te
Raza ochiului meu
Şi nu te arăta ei
Că te distruge!

***

Visul meu

Ce faci lumină în visul meu
Mã chinui sã te privesc,
Să-ți privesc mâinile
Picioarele sărutate de ape,
Dar tu te asemeni cu mine
Foarte mult,
Eşti la fel de singură
Ca atunci când te caut,
Pentru că tu dai energii mugurului
Să nu fie ştiut de oameni,
Mugurul acela de gând
Are ascunzişul lui şi
Nu te poate pricepe

Atunci când vreai să-l dai lumii
Ofrandă.

***

Tu

Cât de singură erai tu
În lumea ta pustie
Cât de singură sunt fără tine,
Tu care eşti o altă lume
Tu eşti cel de-al treilea
Iar aici eşti lumea de nicăieri.

***

Tãcere

Tăceau izvoarele
Când eu voiam
Să mă privesc în oglinzile tale
Când mă priveai
Copacii se înălțau către soare
Mai tare luminai apa
Şi mai verzi erau ierburile tale,
Mai luminată era noaptea
Când eu voiam să distrug amintirea
Ce mă ținuse atâta timp
Departe de tine
Acum tu nu eşti decât lumea pierdută
De atunci,
Atunci credeam că tu nu exişti.
Îmbrățişați stăm
Aşa cum e copacul cu frunzele lui,
Numai că eu acum simt gândul

Care înfăşoară copacul
Cu lumina unui nou înțeles
Pentru ca acesta
Sã nu mai fie distrus
De cei din afara ta,
Nu ştiam că exişti.

***

Lumea pierdutã

Nu ştiam că exişti,
Că tu eşti
Lumea pierdută, dincolo
Dar tu eşti al treilea şi unul.
Mâinile noastre sunt strânse în trei
Dar numai rădăcina copacului
De sub noi ştie asta
Şi ne rugăm cu mâinile strânse
Unele de altele.

***

Altar

Altarul îşi primi florile
Ce deveniră făclii
Natura era cercul de sticlă
Ce putea să aprindă bolta,
Punctul acela mai îndepărtat
Până unde nu poate ajunge nebunia.
Albastrul era infinit
Şi noi cu al treilea zburam în cerc,
În timp ce un alt cerc nevăzut
Sfărâma lacătele lumii,
Iar acestă simfonie neiubită

De zgomotul lumii
Făcea să dispară cel nenuntit.

***

Desen

Dacã te de-desenezi
De tot ce te-nconjoarã,
Cum sã gândeşti
La ceva infinit,
La cel fãrã nume,
Nerostit.
Nu vezi pe cineva în spatele tãu
Face tumbe doar din cuvinte
Nu-ți imagina cã se rostogoleşte pe jos,
Asfaltul e un drum iubit de el
Şi de alții.
Îmbrãcãmintea e prețioasã,
Totul strãluceşte doar în afarã
El, lucrul,
Face semne în spatele tãu
Nu-l lua în seamã,
Priveşte doar înainte
Şi fii atentã la sunetul tãu,
Abia perceptibil,
Din zgomot trebuie sã aținteşti ochii spre el.

***

Asfințit

Soarele era uneori la asfințit
Valea suna a pustiu
Deşi era primavera,
Se topeau zãpezile

Zãpezile…ah, zãpezile…
Atâta fum de aburi
Se-naltã din florile
Ce urmau sã înfloreascã
Dar unde înfloriserã,
Unde era adâncul neştiut
Nevãzut încã de oameni,
Plutitor dincolo de cuvinte?

***

Copacii

Când tu erai undeva
Atât de departe
Şi atât de aproape,
Atât de aproape
Când copacii erau plini
De zãpadã si de muguri,
De flori, de crengi,
Unde eram eu când te strigam
Din depãrtare…
Hei, marea mea,
În zorii zilei,
Ce sfinţeşte întunericul,

L-am visat atât de mult cum rãsãrea…
Unde eram eu oare?

***

Dorința

-Priveşte-mã în ochii minți tale
Şi ascultã, ascultã ce frumos îți cântã sufletul
-Şi zboarã şi se-nalțã
Ca ciocârlia pân'la nori, ti-am zis.

-Priveşte, priveşte-te-n oglindã.
-Dar aici oglinzi nu mai sunt.
-Eu sunt oglinda, eu sunt viata,
Nu te înfricoşa de propriile tale cuvinte,
De vorbele lumii
Nu te speria!

***

Copil

Şi steaua rãsare mai tare
Din umbrã
Şi glas de copil strãluce mai viu
Dinspre vis,
Şi fericirea umple venirea,
Pe sãnii de stea,
Pentru cã tu eşti oglinda,
Ce cuprinde în ea nesfârşitul

***

Cer

Aş vrea sã mã prind cu mâinile
De torțele cerului,
Chiar m-am prins
Îmi spune gândul în şoaptă.
Şi trupul meu e acoperit
Cu o grãmadă de pietre,
Ca eu sã nu mai văd lumina niciodată,
Dar s-a cutremurat pãmântul
Şi a pãtruns o razã,
Ochiul meu o vede,
Fãrã ca ei sã ştie
Şi m-am întors sub grãmadă.
Cei din afarã au vãzut mişcare

Şi au venit sã-mi toarne nisip,
Mai multe pietre sã-mi punã.
Ei nu au putut sã mã zideascã acolo.

Cât timp se sfãtuiau cum sã mã omoare,
Eu sorbeam energii.
Prin crãpãtura cu soare.
Odatã m-am încordat
Şi-mi mişcam brațele încet lângã mine
Mi-am încordat mintea
Şi cu ochiul meu prin acea razã de soare,
Mi-am izbit mâinile şi picioarele-n sus
Şi m-am ridicat pe verticalã.
Ei nu mai erau.

***

Clopotul

Clopotul a sunat
La curtea domneascã
Clopotul a sunat
Şi munții rãspund
Iar peşterile cântã din fluer
Şi cãprioarele mã-nvatã sã fug,
Cãprioara alergã cu mine,
Ea îmi aratã unde e apa,
Unde e peştera, unde sunt brazii,
Pe drum am gãsit un fluier de os
Şi eu sunt solista
Îl caut pe El, dirijorul.

***

Zidul vechi

Odatã stam sub un tei
Şi zidul vechi al bisericii îmi stãtea în faţã,
Stãteam cu mâna întinsã sã prind,
Lumina în pumn şi s-o strâng,
Sã între în mine adânc.
Deoadatã o floare mi-a cãzut în mânã.
Era galbenã, cu raze de soare în ea.

***

Strigãt

Fulger a venit din cer peste ea
Şi deodatã a vãzut lumina,
Nu mai era nic un nor,
Nu mai era ceaţã,
Nici noapte nu mai era.

A strigat
În aceastã luminã
Şi hainele ei devenirã cuvânt,
Ce cuprinde în ea nesfârştul.

***

Sfere

Au fost odatã douã sfere-oglinzi,
Flolare albã de luminã
Şi astfel vedeau
Singure
Bãtaia nopţii,
Pãmântul era a treia sferã
În dezmierdarea luminii.

Un boboc a înflorit

Cu o zi mai devreme
Şi se oglindea în fiecare altfel.
În prima sferã
Oglinda emana raze violet,
A doaua, raze turcuaz,
Iar pãmântul îi oferea o imagine stranie
Întunecatã, dar mereu încitantã
Sã fie privitã mai mult
Mai mult cãutatã.

Dar a venit gerul dintr-o datã
Şi a înghețat bobocul de floare,
Pentru cã cineva de dedesubt,
A încercat sã spargã oglinda numitã pãmânt.

Şi s-a strâns în el însuişi
Şi-a plecat fruntea de frig.
Crivãțul a spulberat
Muntele în oglindã
Şi aceasta s-a spart.
Atunci un cuvânt s-a fãcut tunet,
A strãluminat sferele şi floarea,
Transformându-le într-o petalã
Ce a cuprins în ea cuvântul fulgerãtor.

***

Idee

Am început sã ard
Pentru o idée
Şi dã-mi Tu putere,
Ca lumina mea,
Sã lumineze
Întunericul din mine,
Cãci lumina aceasta
Tu mi-ai trimis-o.

***

Cântecul

Stam la fereastrã
În casã e cald şi focul arde-n sobã
Şi lemnele trosnesc..,
Şi eu privesc pe geam,
Privesc lumina zãpezii.
Şi zãpada e mare,
Şi zãpada e albã,
Pe drum trece-o sanie,
Şi zurgãlãii sunã,
Şi sania aleargã,
Îar cântecul…cântecul…
Pleacã…pleacã…
Pleacã în infinitul zãpezii.
Cu acel zbor pe necuprinsul zãrii.
De ce mi-a rãmas în amintire
Numai cântecul,
De ce îl caut şi totuşi nu-l gãsesc?
Am auzit cândva un cântec de lebãdã,
Iar acum nu fac decât sã-l caut?

***

Totuşi

Şi totuşi parcã nu pot
Sã vãd,
Cã mi-e somn,
Mi-e atât de somn,
Încât nici în picioare,
Nu pot parcã sã dorm.

Privesc doar în mine
În somn.

***

Scrisoare

Am primit o scrisoare.
De la cine e ?
E de la tine la mine,
În afarã de timp
În afarã de secunda aceasta,
Şi secunda aceea
În care tu ai stat şi-ai privit,
Lumea de sus şi de jos.
Eu am în mânã cuvinte,
Foile devin transparente,
Un vânt puternic vine spre mine,
Mi le ia
Şi eu rãmân cu mâna întinsã
Spre cuvintele ce nu mai sunt pentru mine
Ci eu am devenit pentru ele un semn.

***

Întrebare

Am rãspuns oare la o întrebare
Pe care eu nu puteam sã mi-o pun,
Pe care n-o am pentru cã
Nu mi-a pus-o nimeni:
"De ce ai aruncat volumul de poezii .
În podul casei,
Crezi cã dacã-l voi gãsi vreodatã,
Voi putea şterge praful de pe el,
Iar foile învechite de vreme,
Şi roase de şoareci,

Sã le reânoiesc?”
Ai început ca o promisiune
Şi ai sfârşit ca o loviturã de cravaşã

***

Linişte bolanavã

E linişte,
Totul tace,
Nimic nu se întâmplã,
Eu merg alene,
Merg dar plutesc,
Într-un spațiu gol,
Într-un spațiu abstract
Şi nu pot sã mã uit nicãieri

***

Întoarcere

Merg, trãgând în urma mea
Un coşciug,
Merg singurã
Sã-mi îngrop visele,
Visele care m-au ținut în eroare
Toatã viața.
Şi totuşi, spunea un poet obscur,
La numele cãruia alții strâmbau din nas,
“Cã adevãratele înfrângeri,
Sunt renunțãrile la vis.”
Poate din cauza lui,
Mã voi întoarce din drum cândva,
Sau chiar acum!!
În clipa asta!!
O, da, ar fi fantastic!

Sã se transforme coşciugul în scrum…

Ha..ha…ha…viaţã
Şi voi oameni, nestiuţi, dar buni
Puterea stã în aceastã întoarcere.!!!

***

Apari

Privesc în gol
Şi mã îndrept nicãieri.
Mi-am înmormântat visele tinereţii.
Sunt singurã,
Sunt anonimã,
Eu pentru mine nu mai contez.
Apari în golul acesta!!!

***

Vânt

Un vânt imaginar
Îmi spulberã privirile
Afarã e prea frumos,
Inutil de frumos
Sã mai privesc la soare..

***

Stau

Soarele e acelaşi
Cu cel de ieri
Doar puţin schimbat,
Stau şi privesc în gol.
Nici un gând nu se mişcã
În mine,

Sã-mi anunțe puterea,
Sã-mi provoace imaginația,
Ca sã pot spera.
Gândurile curg haotice
În visuri inutile.

***

Zi de duiminicã

Inutil sã mai gândesc,
Gândul salvator a devenit
Pentru mine o lume
Care s-a şters din memorie.
La etajul de deasupra mea,
Cineva bate cu cioacanul
În zi de duminicã.
Nici eu şi nici el
Nu ne-am primenit azi.

***

Pixul meu

Eu privesc inutil
La pixul meu,
Ce scrie gânduri deşarte.
Mi-e foame de cuvinte
Dar inutil sã mãnânc,
Din ideile altora.
Mã plictisesc de moarte
De o asemenea hranã,
Ce latrã în mine.!!!!
Am nevoie de hrana Ta.

***

Parcã

Parcã nu aş gândi,
Parcã aş refuza sã gândesc
Parcã mintea refuzã
Orice cugetare.
Nici o privire în lãuntrul meu,
Iar privirile din afarã sunt seci.

Mã speri!!!

***

Viața şi lumea

Lumea e
Lipsitã de sensul ei,
Viațã îşi trãieşte mai departe
Prin mine un sens inutil,
Câtã ratare într-un cuvânt
Ce nu e încã rostit,
Ci doar privit de un ochi
Ce spintecã în gol spre nicãieri.

Te rog, apari,
Mi-e fricã de mine!!!

***

Masca

Aceeaşi masã pe care scriu,
Aceiaşi copaci care-şi leagãnã frunza,
Oamenii ce aseamãnã între ei,
Trec pe stradã agale,
Aceleaşi maşini, cu acelaşi zgomot,
Trec prin fața blocului meu.
Privesc în gol

Şi totul dispare în trecut
Într-o lume lipsitã de valoare.

Trebuie sã fie şi altceva!!!!

***

E ca şi cum eu
M-aş despărţi pe din două,
Ca şi cum un fulger
Ar pătrunde în stâncă,
Stânca s-ar crăpa
Şi ar fi cu un vârf
Tâşnit spre cerul întunecat,
Iar cealaltă jumătate
Dărâmată în bolovani în jos
La vale, în ape.
O jumătate care ţâşneşte în întuneric,
Dar în sus, în formele pietrei
Şi o jumătate rostogolită
În bolovani,
În marginea drumurilor,
Bătute de oameni.

***

Cuvintele mele
Ţipă în mine,
Asemeni unui pian
Ce l-am călcat căzând,
De frica unui vis.

***

Privirile sunt doar un
Foc aparent,
Ce-l văd asemeni
Unei iluzii.

Cuvânt țipător,
Ce e
Sunetul gol
Al pustiului

***

Focul cum arde aud,
Aud bătăile flăcărilor,
Trosnetul jarului încins,
Luminile ard,
Eu ascult sunetul...
Focul arde în sobă
Afară ninge liniştit.

***

Nu ştiu ce m-a făcut astăzi
Să mă asemăn cu un copac violet,
Înflorit cu flori verzi albastre
Şi parcă prin fiecare frunză
Vântul îmi şoptea
Cuvântul,
Ce nu-i puteam rosti
Înțelesul.

***

Cuvintele sunt
Doar o scara
Prin care noi păşim
Asemeni privirilor
Ce ating depărtarea
Cu-n gest.

***

O jumătate din mine n-ar mai trăi
Ci ar sta amorțită în iarbă
N-ar mai vedea nimic din ce se petrece,

Mută parcă ar fi gura mea,
Surde parcă ar fi urechile mele.
Pot eu oare să nu aud strigătul luminii
Țipătul ei de durere,
Cufundată într-un somn adânc
Ce nu se preface?

***

Sunt asemenea muntelui
Ce e gata să se prăvale
Doar o minune a pietrei
Îl mai ține sus.
La poalele muntelui ar fi numai nori
Iar eu însingurată, rătăcită prin arbori,
Aş căuta scara ascunsă în prăpăstii,
Să urc în vârfuri,
Să urc în nori.
Şi ce îmi ajută să urc
Până în vârful muntelui?

Eu cred că acolo,
E poarta cerului deschisă
Şi de ea trebuie să agăț scara.

***

Să îmi răspunzi,
Să îmi arăți sensul,
Sensul cuvintelor
Înțelesul de nepătruns
În care eu sunt
Şi în care fug,
Fug mereu cu brațele deschise.

***

Copilul din mine
Nu mai cade,

Împiedicându-se
De lucrurile lumii,
Copilul din mine
E atât de liber!!!!!!!!!

***

O jumătate de flacără
Ardea în jos peste flori.
Crengile se scurgeau în flăcări
Pe pământul arzând.
Ardea pământul mereu,
Vulcanic ardeau stelele ,
Visele…visele…
Cealaltă jumătate de flacără zbura .
Aripi creşteau prin locurile
Unde ea ardea pământul
Aripi creşteau cu fața spre lună
Aripi creşteau
Pe acolo pe unde zbura
Şi-n nebunia ei mare se izbi
De cealaltă jumatate a ei.
Luă foc tot pământul
Şi-n această ardere de jertfă
Flacăra deveni rotundă.

***

Fața îngerului se înnegrise
Când aerul lumii se îndrepta în sus.
Copacii îşi plecau frunzele spre cer
Iar visul doinea pretutindeni.
Trei rânduri de gheață sparse lumina,
Una galbenă, una albastră şi ultima
Cea mai aproape de lume,
Neagră, în colțuri gri,
Pătate cu sânge verde,
Al florilor moarte .

***

Este un rând
Ce trebuie spart de lumină
Îi trebuie un sunet…
Uneori se aude ceva
La poarta inimii.

***

Zbor
Aripi
Aripi de înger
Foc…foc…foc…
Ardeau ochii
Ochii mei deveniră albaştri.
Cer …cer…cer…

***

Luci steaua,
Luci lumina,
Luci lumina în ochi
Şi am văzut ochiul.
Ochii…
Ceva în mine cheamă tainic
Chemă tainic în mine El.

***

Tu, care eşti o umbră roşie
Scăldată în soare
Cu găurile chiroanelor în zări,
Dăruieşte-mi cheia iubirii Tale,
Fii călăuza gândului meu
În lumina privirilor Tale.

***

De ce apune creanga măslinului
Peste mormintele morților ?
De ce ramurile finicului
S-au uscat în
Întâmpinarea chinului Tău?
De ce nu-Ți aud paşii
Ce se desprind din nori?

***

Cerul s-a întunecat
Iar eu nu mai sunt!
Vino acolo unde eu m-am pierdut
Şi găseşte-mă Tu,
Găseşte-mă Tu,
În uitare.

***

Mâinile mele au luat foc
Şi mă dor
Mă doare gândul meu
Şi cuvântul
Nu se poate naşte în mine.

***

Incearcă să scrii
Şi să te-auzi scriind,
Încearcă să mergi
Şi să te-auzi mergând,
Încearcă să vezi
Şi să-ți auzi privirea,
Încearcă să plângi

Şi să-ţi striveşti lacrima,
Încearcă să vrei,
Încearcă să poţi
Şi nu gândi fals
La lumea din tine.

***

Mergi încercând
Şi încearcă mergând,
Lasă gândul să vibreze în tine,
Învinge-ţi teama
Şi lenea prin chin,
Încearcă să plângi că nu poţi
Şi vei râde.

***

Hai, descoperă
Ce cauţi anume,
Nu te lăsa furată de gânduri.
Încearcă să poţi,
Că asta e-n tine.

***

Ai auzit glasul
În dimineţi fără soare?
Dar steaua de sus
Ai privit făr' să ştii…
E steaua ciobanului
Ce luminează intrarea,
E crucea de gheaţă ce
Captează lumina.
Din vis.

***

Sară de fum

Şi cântec de astre,
Simfonie de toacă
Şi înălțare de vis.

***

Ce sublimă-i tăcerea
Şi ce'nalt e colindul,
Ce sensibil e glasul,
Ce adâncă e noaptea.
Totul în toate
E un abur al slujbei
Emanată din
Universalitatea
Lui Dumnezeu.

***

Cuvintele…
Cuvintele nu-mi mai ajung
Mă opresc să rostesc un cuvânt
Şi inima-mi bate tăcând
Iar cugetul se opreşte
Ochiul îmi vede ceva
Dar nu poate să-mi spună
Doar priveşte şi tace.

***

Şi eu tac uitând să vorbesc
Cuvinte neînțelese.

***

Depărtarea,
Depărtarea este în mine
Ca un semn şi un glas împreună

Depărtarea este în mine
Foarte aproape,
Parcă aş cuprinde cu mâna zările
Şi le-aş mângâia

***

Aş mângâia zările
Aşa cum mi-aş muia degetul
Arătător într-un strop de apă curgând
Şi ţâşnind în inima pământului,
Depărtarea este undeva
În zările inimii
Şi focul din mine l-a cuprins
Într-o privire rotundă.

***

Departe în zări privesc
Dar nu văd nimic
Decât albastrul cerului.
Tac pentru că eu doar privesc.

***

Cuvintele parcă mi-ar fi
Doar nişte culori estompate,
Parcă privesc departe
Şi vreau să văd
Cum El se apropie.

***

Şi totuşi, departe…
Departe este aici, aici
Unde El păşeşte
Iar eu doar privesc tăcând.

***

Pulbere de lumina

Pulbere de lumina
presară cineva din cer
asemeni ninsorii ce ne cuprinde
lumina devine cuvântul din noi
ce rosteşte în şoapta taina
în care tu şi cu mine suntem.
lumina în pulbere ne dansează uşor
ninsoarea se aşează pe mâinile noastre
privirile noastre sunt curcubeu
şi cel care presară lumină tace.

***

Copilul din mine mă priveşte din cer

Copilul din mine mă priveşte din cer
Eu zbor, eu zbor într-o lume launtrică
În sfera mea de foc
Din depărtare copilul priveşte spre mine
Cu privirile lui asemenea unor glasuri
Ce mă cheamă să privesc cu pace.
Stau pe o treaptă a scării
Ce mă leagă pe mine de mine,
De zborul meu şi nu îndrăznesc
Să fac următorul pas.
Aşteptăm ca timpul
Să se transforme într-o rază de soare
Să călătorim unul spre altul
Şi să fim una într-un zbor nesfârşit.
Eu să fiu acelaşi copil ce priveşte şi zboară
În universul ce ne-a primit să-l privească.

***

Călătoream cu tine

Călătoream cu tine
în lumea mea perfectă
tu căutai
sunetele viorii tale
ce sunau în mine de departe
eu călătoream, călătoream,
călătoream spre tine
pe un drum de lumină
ce strivea spaţiul parcă nemărginit
dintre mine şi tine.
am ajuns în sfârşit obosită de drum
şi priveam amândoi pe-o fereastră
fereastră deveni unica lume
prin care puteam să privim
unul spre altul, eu priveam spre tine.
tu priveai departe spre infinit

***

Muzica din tine călătorea

Muzica din tine călătorea
prin toată creaţia lui Dumnezeu
s-o slăvească, s-o mărească,
să-l laude pe El, pe El,
Cel Ce a făcut toate,
tu dădeai glas acestei călătorii
către El printr-o vioara măiastră.
toate stelele tăceau ascultând,
ascultând sfioase cântecul tău,
simfonia ta adusă,
darul cel mai de preţ lui Dumnezeu.

***

Zâmbetul tău în mine

Zâmbetul tău în mine
e ca un izvor
în care eu ma privesc
ca într-o oglinda.

***

Dragul meu

Dragul meu,
în astă noapte eşti obosit,
atât de obosit încât munții
se înclină la pasul tău
făcut cu greutate.
dragul meu prinț
tu dormi şi munții tac
şi-ți păzesc somnul
ca tu să te odihneşti.
iubirea mea e o stea
ce sta aprinsă
printre crestele munților.
lumina din mine
împreună cu munții înalți
îți vegheaza somnul
şi tu devii copilul ce creşte
mângâind steaua cu zâmbetul tău.

***

Trandafirul luminii

M-am prins de o raza de soare
Si am vrut sa ma inalt spre cer
Dar soarele m-a lasat jos
Binecuvantata.

Am luat atunci lumina
Revarsata in apa lacului
Si mi-am pus-o pe umeri
Ducandu-ma pe apele lui
Spre un trandafir ce plutea
Pe ape…

Am simtit ca iubirea din mine
Si lumina razei
Ma tin deasupra apelor
Spre trandafirul iubirii
Ce ma astepta intr-o luntre
De raze de soare,
Luntre vaslita de cineva
Si eu nu-L vedeam.

***

Te iubesc!!!

Te iubesc!!!
Si-mi raspunde padurea…
Te iubesc !!!
Si-mi raspund muntii…
Te iubesc !!!
Si-mi raspund apele…
Te iubesc !!!

Toata natura-mi raspunde
Iar in universul iubirii noatre
Prins de tortele vazduhului
Imi aduci glasul de margaritar
Al iubirii tale
Si strigi din marginile orizontului
Spre mine
Teeeee …. Iubesc!!!!!
Si strigatul nostru
Simfonizat cu cel al naturii
Se rupe de timp si de spatiu
Aruncandu-ne in vesnicie
In lumea luminii
Si-a existentei depline
Teee …iubesc !!!!
Striga muntii, padurea si noi…

***

În univers suntem noi doi

În univers suntem noi doi
doua jumatati separate
in lumi abstracte de vis
sortite a se cauta una pe alta
prin acea lumina
si acea chemare din noi
ce ne duce spre infinitul iubirii
spre creanga de aur
ce straluceste in sine
dincolo de timp si de spatiu
pentru ca asta e soarta
domnitelor si a fetelor de crai
isi cauta fiecare imparatia
luminii si a visului lor
prin fuga noastra de realitate

si cufundarea adanca
in lumea visului lor

ce se intampla cu poezia
din noi insine ?

***

Rugaciunea iubitului meu

rugaciunea iubitului meu
ma face sa ma cutremur
ma indeparteaza de mine
si ma arunca pe puntea de gheata
peste abisurile cufundate ale ploii.
rugaciunea iubitului meu
suspendata prin cantec si vers
ma inalta pana dincolo de negru
de lumina din luna
ce el o absoarbe.
rugaciunea iubitului meu
rugaciunea….
Cantecul din altar
Din altar
Si din tot cuprisul fiintei mele.

***

Am intins mana mea spre rasarit

Am intins mana mea spre rasarit
Printul meu blond si te-am zarit
Cum te jucai cu florile copilariei
Si cum binecuvantai izvoarele.
Te-am zarit apoi
Feciorule cu ochii albastri
Cum dadeai muntii la o parte

Cum pluteai pe ape
Cum cantai mangaind copacii
Si cum ma desenai
Cu degetul prin aer
Cautandu-ma mereu.
Ma visai noptile
Cand veneam la tine
Sa te privesc.
Te priveam ingenunchiata
La patul tau, tu ce dormeai,
Dormeai, nu te puteai trezi.
Tu ma visai, ma visai.
Te sarutam pe frunte si plecam
Insingurata mai departe,
Cautand florile muntilor
Florile pietrelor, florile cerului.
Cand oboseam te cautam in ape
Si te zaream cum cantai.
Te auzeam punand urechea
Pe tulpina unui copac
Sau sarutarea ta pe o floare.
Erai cu mine mereu
Capriorul meu pana intr-o zi
Cand te-am zarit
Sculptand intr-o stanca de marmura
Soarele si valurile.
Iti erau ochii atat de negri
Feciorul meu cu ochii albastri
Toate florile mele au venit
Si s-au asezat la picioarele tale
M-am asezat si eu
Te-am privit mai departe in mine
Am inceput sa adorm, sa visez,
Ca florile, plang si rad spalate de ape.

***

Te-ai intors

Te-ai intors.
Te-ai intors minune a sufletului meu
Si ma intreb de sute de ori
Ce anume ai gasit, ce anume ai pierdut
Si ce anume cauti?
Vrei oare sa-mi interzici prin prezenta ta
Zborul spre infinit si privirea spre cer?
Sau poate ca tu mergand prin paduri
Vii cu furtuna de ganduri pe valuri
Si-mi rascolesti trezindu-ma-n vis
Fata chipului luminos plutinda.
Sa reziste oare dorindul meu
Si puterea sacra a cautarii luminii
Sa-mi aduci oare prin ochiul tau
Acea izolare si tacere tacanda
Pe care o caut, o caut mereu?
Ce anume cauti si ce anume vrei sa intrebi?
De altfel sa stii, sunt la fel ca si tine,
Goala de ura si idei uneori
Si ma sperie vantul ce suiera-n mine
Ce cauti oare caut si eu?
Si pot sa cred ca vom fi impreuna
Vom putea oare cauta mereu
Intinzand mainile spre vazduhul albind?
Deschis de lumina in dimineata de mai
Cautand spre locuri cu sclipire muta
Spre barci sfaramate si trestii strivite
In cantecul lebedei ce cade la mal
In apusul de soare albind-inrosind,
Albastrul sacru al diminetii dorinde.

***

Rafael

Rafael, nu-ti doresc decat
Un singur lucru
Sa ajungi la propriul tau sistem dogmatic.
Sunt sigura
Dumnezeu iti va ajuta sa gandesti
Si vom ajunge sa spunem
In final ca eu nu exist decat atunci
Cand Dumnezeu exista in mine.

***

Nu auzi

Nu auzi?
Nu auzi
Raspunsul padurii
In ecou infinit
La strigatul meu
Ce se pierde-n natura
Hei, poet
Ce-ti refuzi poezia iubirii
De ce ai plecat
De ce, de ce ?
Il cauti pe Dumnezeu
Te-nteleg, te-nteleg
Ai mare nevoie de stele
Ca de aer si suflet
Ca de aer si foc
Dar cu iubirea ce faci poete
O lasi aruncata
La margini de loc ?

***

De ce plangi iubire

de ce plangi iubire
in noaptea de inviere?
de ce plangi iubire
cand a inviat Iisus?
ti-am vazut chipul
poleit in lacrimi
in lumina plina
ce naste din altar.
de ce plangi iubire
tinanad luminarea,
tinand-o aprinsa
in intuneric mut?
de ce ma tii de mana
strans langa tine
si plangand continuu
ca a inviat Iisus?
de ce plangi iubire
in noaptea de Pasti
si ma chemi la tine
sa-mi dai lumina ta?
de ce plangi iubire
de ce plangi iubite
si vineri si sambata
si in noaptea de Pasti?
hei, iubirea mea,
iubirea mea
de ce nu vrei sa vezi
si lacrimile mele?
de ce ai fugit atat de repede?
de ce-ai fugit, iubirea mea
si m-ai lasat iar singura
cu lacrimile multe
cu fata la altar?

***

Iubitului necunoscut

Tu ingere cu ochii albastri
Ce mi-ai trecut mana prin plete usor
Iti erau ochii in lacrimi
In timp ce soarele iti saruta privirea.
Tu, ingere cu ochii mari
Iti plouau teii in plete
Si tu stateai cuminte langa izvor
Si asteptai caprioare sa vina
Sunandu-ti din corn.
Tu ingere cu ochii de vis
Abia ti-ai scos varful de-argint
Luci in soare margaritarul aprins
Si ai lacrimat peste fruntea-mi bolnava
Imi tremurau mainile si glasul si inima.

***

Ploaia asta minunata de vara

Ploaia asta minunata de vara
Care mi-a udat hainele si pletele
Parca ar fi fost sarutarile norilor
Si parca ingerii ar fi plutit
Cu mine alaturi si au facut
Hora in jurul meu,
Dar eu ma plimbam prin ploaie
Si singuratici imi erau ochii
Sa te privesc undeva departe,
Sa te gasesc, sa te chem,
Sa te privesc si sa-ti cant numele.
Dar cat de singuri imi erau pasii.
As fi vrut sa zbor pana la tine,

Dar eu nu stiam unde esti,
Niciodata nu te-am gasit,
De cate ori am vrut sa te aflu.

***

dansul sferelor,
muzica lor o ascultă
doar cel ce stă
într-o stare de ordine,
nu ne fie frică
păşim cu grijă peste
iluzoriu

***

punctul de la infinit,
lumina lui vine de departe,
iar noi atigem depărtarea
cu un gând,
cu un gest,
doar un drum ne desparte
în depărtarea lui,
e drumul gândului
călător către stele

***

zbor în interiorul conştiinței mele
desprinderea de pământ
este foarte uşoară,
nu-mi mai este frică să merg
până departe,
acolo doar unde gândul
poate atinge depărtarea
cu-n gest
albastrul infinit
îmbrățişează zborul

***

muzica sferelor
într-o rotire grațioasă a gândului,
trei fante de lumină
cuprind nemărginirea,
pentru că dincolo de tot ce vedem
este plutirea visului
în neputința de-a vedea
depărtarea,
ce ne salută
să o privim,
ca să putem merge cândva
până departe, în
zările cosmosului

***

prea multă depărtare
într-un gând
punctul de la infinit
este unul de foc,
iar omul priveşte
spre el,
prin pomul cunoaşterii
ce ne invită la călătoria
dincolo de noi înşine

***

eu cred că
dincolo de univers
este lumina,
ce face ca totul din noi
să tresalte
în zâmbet de stele,
nu ne fie teamă
că ea vine cu putere spre noi,

noi privim acum
spre ceea ce vom merge.

***

ochiul naturii
primeşte ființa plăpândă
ce a păşit deja
pe drumul tulburător
al cunoaşterii,
a făcut timpul
să se lupte în ea
pe viață şi pe moarte
şi acum poate privi liniştită
cu trupul ei de gând,
in ochiul ce a chemat-o
mereu să vină
să se poată privi
ca într-o oglindă

***

haos şi lumină
putem face ca lumina Lui
să ne despartă
pe noi de haos
doar gândul departării
şi al calătoriei
ne poate chema
spre departele
ce devine aproape.

***

geneză
lumina a pătruns
albastrul infinit
si acesta se indepărtează,

lumina poartă pecetea treiului
şi numai gândul caută tăcut
punctul din depărtare.

***

tu eşti lumina
şi ai cuprins zborul,
depărtarea mă înfricoşează,
dar zbor,
pentru că departele tău
mă cheamă să zbor
fără frică.

***

chipul de copil
priveşte dincolo de fereastră,
privirea străpunge
vârtejul vântului,
care face loc privirii
să poată sfredeli,
până departe
în zări.

***

spirala timpului
cuprinde în ea
lumina
si omul dansează
în această bucurie
ce răul nu o poate cuprinde,
pentru că a fost învins
de El.

***

energii creatoare,
ce fac să devină lumină
tot ce ele ating,
întreite sunt
în călătoria lor pură
necunoscutul nostru
caută cu ardoare
un nou înțeles,
ce stă ascuns
dincolo de aparențe

***

starea de ordine
este doar o plutire,
haosul rămâne undeva departe,
foarte departe, doar sfera creatoare
al unui nou înțeles
apare
către cel ce pluteşte
cu gândul la El.

***

Doamne,
sunt singură pe lume
şi în locul cel mai înalt şi mai ascuns
Tu eşti prezent
în această zbatere
a sufletului însingurat.
eu zbor către lumea
Ta necunoscută

***

sunt în mare
în zbor
şi lumina curge în mugur
din soare către umărul meu

ce poartă lumina din cer
îngerul păzeşte zborul meu
până dincolo de orizontul privirii

***

Tu ai coborat în
spirala timpului
şi ai cuprins chipul de copil
ce priveşte mirat către Tine
în călătoria Ta în timp către noi
Tu ai mântuit lumea
prin jertfa supremă
ce devine axă pentru noi
rătăcitori în timpul
ce este numai al Tău
noi nu mai avem timp
decât cel al devenirii
către Tine.

***

păşesc pe un pod
cât de misterioasă este
această trecere
parcă aş vrea să zbor
până dincolo de zările care
nu mă mai sperie
câtă putere să zbor
în infinitul ce mă cuprinde.

***

copilul trăieşte în cer
şi cântă
stă în genunchi
odihnindu-se pe un nor
îngerul se apleacă voios

către bucuria copilului
devenită nor
cântec, cuvânt
zâmbet
copilul plutește
în gândul lui
către Tine

***

s-a întâmplat o minune atunci
se întâmplă minunea mereu
trei copii Te caută
în zborul lor
către nașterea Ta
ce devine lumină
călăuzitoare spre Tine.

***

lumea e un vârtej
și din acest haos
numai Tu cu nașterea Ta
cu durerea din Tine
ești axă, ești sens,
ești început și sfârșit
ce mă îndepărtează pe mine
să fiu înghițită de vortex.

***

pământul e o sferă
ce plutește către plus infinit
e grădina creată
de Tine
ca eu să zbor
către lumina făcută
drumul dintre mine și Tine
pentru că Tu ai creat

nemărginirea
Tu ai creat sensul zborului meu
în lumina albastrului
dincolo de universuri paralele

***

omul stă în genunchi
pe marea vieții
Tu eşti cerul, Tu eşti
lumina şi ne chemi
să călătorim
către un alt cer
scara aceea către cerul Tău
este drumul dintre noi doi
este drumul pe care
Tu ai păşit
ca eu să pot zbura
către Tine
cu o întreagă lume
prin infinitul creației Tale
ce este locaşul vieții mele

***

eu trăiesc acum şi aici
în infinit
în nemărginirea creată de Tine
Tu eşti scara,
Tu eşti sensul,
Tu eşti drumul,
spre înainte.
eu nu mă opresc
şi e aşa de simplu
să nu privesc înapoi
în mersul meu

spre tot mai înalt
nu văd decât
treptele scării
ce e aşezată între mine şi Tine
Tu care eşti dincolo de univers
şi eu locuiesc
în infinitul creat de Tine

***

doar o lumină atinge pământul
îngerii cântă şi oamenii se tem
şi se apropie atât de tăcuți
de minunea lumii
încât noaptea devine zi
la naşterea Ta
în infinitul atât de mic
să te cuprindă

***

marea e minunată
mai rece
care nu arde
şi eu pot păşi
peste razele ei
fără să mă topesc
fără să dispar
pentru că infinitul Tău
e drumul către
lumina de dincolo de cosmos
şi eu cu Tine prezent în creația Ta
pot zbura până dincolo de tot
ce este omenesc
să mă cuprindă
lumina ce a pătruns
de dincolo de univers

e ca un soare,
face întunericul
să lucească în muguri de foc
şi gândul mult mai puternic
să nu se mai teamă
de această minune de pretutindeni.

***

parcă aş vrea să dorm
şi cu ochii mereu închişi
să nu mai văd nimic
din tot ce este în afară
să fiu aşa, mereu
şi lumea ce mă strânge
cu marginile ei
să dispară
eu să fiu doar cerul din mine
ce-mi primeşte zborul fără teamă.

Cv

VICTORIȚA DUȚU

VÂRSTA: născută la 12 august 1971 ·
TELEFON: Mobil: 0740-279-908 ·
www.victoritadutu.wordpress.com
http://vicdutu.blogspot.com
www.vdutu.wordpress.com
www.ilincanatanael.wordpress.com
www.vicdutu.wordpress.com
E-mail victoritadutu@yahoo.com

STUDII

1990-1995 -Facultatea de Matematică- Univ. "Al.I.Cuza" Iaşi·
1994-1999 –Facultatea de Filosofie –Universitatea . "Al.I.Cuza" Iaşi·
1998 - Masterat in "Logică şi Hermeneutică''
2011 Scoala de vara de Filosofie –Universitatea Bucuresti cu titlul „ Filosifie, stiinta, religie"

*Ambasadoare a Pacii, in cadrul Organizatiei Internationale „The Universal Circle of the Ambassadors of Peace" din 8 ianuarie 2011
http://globalcommunitywebnet.com/PeaceNow/Simond.htm

*Laureata cu *Diploma de Onoare* , premiul Francofoniei a Concursului International "Europoezie" 2010 UNICEF, a Association Recontres Europeennes-Europosie , 9 decembrie 2010, cu volumul de versuri "Cuvintele"
http://europoesie.centerblog.net/#

*Membra de onoare pe viata a Casei de Cultura NAJI NAAMAN –LIBAN , Honorific member of "Maison Naaman pour la Culture" **www.naamanculture.com**

*Colaborare cu revista de cultura franceza Art'an Ciel, coordonator Ivan Watelle
http://www.poemes-epars.com/

*Membra a Societatii Internationale de Poezie „World Poets Society", organizatie literara a poetilor contemporani din intreaga lume, ce cuprinde 105 tari.
http://world-poets.blogspot.com
*Memra a societatii internationale de poezie "Poetas del Mundo"
http://www.poetasdelmundo.com

EXPERIENȚĂ PROFESIONALĂ

*. REALIZATOR al Emisiunii "Gandeşti, deci exişti ", la televiziunea TVRM cultural şi educațional, Universitatea ‚SPIRU HARET"
din 2008-2011
*.Din 2000 Profesor de matematică titular la " Colegiul Tehnic Traian" Bucureşti, sc. 2
*.A publicat cãrți si a fãcut expoziții de picturã în țarã şi strãinãtate.
*.A obținut premii naționale şi internaționale de poezie
*.Colaboreazã la reviste naționale şi internaționale de culturã.
* Colaborari cu televiziunile Trinitas, Tvr cultural, Tvr.ro, Tvrm, Otv, Cosmos si cu Radio Romania actualitati, Radio Romania cultural, Radio Trinitas, Radio Linx
http://www.poemes-epars.com/
http://www.phoenixmission.org
http://cyberwit.net/publications/1
http://www.poetasdelmundo.com
http://europoesie.centerblog.net/#

Activitate literarã şi artisticã

* Publicata in "*ANTHOLOGIE UNICEF 2010" ,* a Concursului International "Europoezie" 2010 UNICEF, a Association "Recontres Europeennes-Europosie , Franta
* Participa la FESTIVAL INTERNATIONAL "THE ART TO BE HUMAN"-POEZIE, ARTA CONTEMPORANA SI MUZICA, Elvetia, Brusti, cu poezie-lectura publica si expozitie de pictura, 1-3 iulie 2011.

*Primeste titlul de „Ambasadoare a Pacii”, in cadrul Organizatiei Internationale „The Universal Circle of the Ambassadors of Peace” in 8 ianuarie 2011

*Primeste *Diploma de Onoare* , premiul Francofoniei a Concursului International “Europoezie” 2010 UNICEF, a Association “Recontres Europeennes-Europosie , 9 decembrie 2010, cu volumul de versuri “Cuvintele”, in Italia si Franta

* Lansare de carte si expozitie de pictura in cadrul la Academia de Politie Alexandru Ioan Cuza, B ucuresti, 9 decembrie 2010, in Colaborare cu pr. Univ. Raluca Lazarovici, proiectie de filme cu picturile autoarei si discutii cu studentii.

*Lansare a cartii „Ilinca” la Targul de Carte Gaudeamus, noiembrie 2010, alaturi de Editura Betta si de ceilalti scriitori promovati de Edituara.

*Lansare a cartii „*Ilinca*” la Ramnicu Valcea in cadrul Bibliotecii Judetene *Antim Ivireanu*, noiembrie 2010, alaturi de Editura *Betta* si de ceilati scriitori promovati de Editura.

*Lansare a cartii „Ilinca” la Colegiul Tehnic Traian, Bucuresti, octombrie 2010, alaturi de Editura Betta si de ceilati scriitori promovati de Editura.

* Cartea „*Ilinca*” a fost lansata de catre directorul editurii Betta, Nicolae Rosu , la data de 31 august, la *Galeriile Anticariat „D.I.Grumazescu*” Iasi, alaturi de cartile scriitorilor: Eliza Roha, Constantin Codrescu, Aureliu Goci

* August 2010 publica volumul de proza scurta „Ilinca” la aditura Betta

*. Octombrie 2009, participã la Conferința cadrelor didactide de limba românã organizatã de Şcoala Generalã Nr 308, realizând proiecții de video picturã şi momente poetice, lansare de carte, recital din propriile creații.

*. Expoziție de picturã în Centrul vechi al Bucureştiului, în cadrul *ONGFEST*, septembrie 2009

*. Expoziție de picturã şi lansare de carte 27-30 septembrie 2009 în cadrul Congresului Cadrelor Didactice din România şi al cadrelor didactice române de peste hotare, unde au fost

prezenţi Preşedintele României, Traian Bãsescu şi Ministrul Învãtãmântului Ecaterina Andronescu, locația Politehnicã.

*. Premiul internaţional de poezie "NAJI NAAMAN" 2009 LIBAN, secțiunea creație ,
http://www.naamanculture.com
Publicata in Antologia Internationala a concursului, alaturi de ceilalti laureati

* Lansare Constanța, Muzeul Național de artã, iulie 2009 volumului „ Pulbere de lumina" versuri, în volumul antologic „ Izvoarele vietii"şi cu ocazia multor altor manifestari culturale, inclusiv la emisiunea „Gandesti,deci existi" tvrm.ro, televiziunea Universitatii *Spiru Haret*, Bucuresti

*. Publicã „ Pulbere de lumina" versuri, în volumul antologic „ Izvoarele vietii" 2009,

*. Organizeazã şi participã în perioada 1-14 septembrie 2008, Expoziția Internationalã de Picturã, romano- polonã, la CENTRUL CULTURAL M.I.R.A.

*. CÂŞIGÃ LOCUL III la CONCURSUL INTERNATIONAL DE POEZIE AL ROMANILOR DE PRETUTINDENI , august 2008 " STARPRESS " www.valcea-turism.ro , organizat din inițiativa a douã forțe scriitoriceşti , din MONTREAL - CANADA (poet-GEORGE FILIP) şi RM.VALCEA-ROMANIA (editor-LIGYA DIACONESCU), de Revista Internationalã STARPRESS(www.valcea-turism.ro), în Parteneriat cu RADIO ROMANIA INTERNAȚIONAL,

*. Colaborari la reviste literare din țarã şi ale românilor de pretutindeni, "AGERO"Stuttgard, Observatorul Canada, Ramanian Times, Amurg sentimental, Tomis, Cuvântul, ROMANIAN GLOBAL NEWS,Asymetria,POLANICY,

*.Expozitie pictura la Centrul cultural M.I.R.A. 1 februarie-14 februarie 2008, Foaierul " NICHITA Staneascu".

*. Expoziție de picturã de grup la "GALERIA ARTELOR", CERCUL MILITAR BUCURESTI28 ianuarie 2008-7 februarie 2008

*. Mai, 2008, Manifestare literar-religioasa in cadrul Liceului de Metrologie Bucuresti, cu tema „Poezia religioasa si liceenii"

*.Primeşte Medalia Liceului „ Constantin Brancoveanu” cu ocazia participarii la Zilele Liceului cu expozitie de pictura si lansare de carte. Organizeaza momente poetice şi discuții cu elevii, despre arta, poezie şi cuvântul sacru.

*. Manifestare Ziua Europei iulie 2007, Sala Polivalentã, Bucureşti, participã cu lucrãri de artã alãturi de alți artişti români prestigioşi

*. Festivalul “Carte şi arte”, expoziție de picturã şi recital de poezie , organizat în foaierul Teatrului de Opereta “Ioan Dacian”, 3-7 octombrie, 2007

*. In 11 august, 2007 lanseazã la Constanța antologia de versuri *Drumurile vietii*, publicata la editura Anamarol.

* „Cea care as fi” in cadrul antologiei *Drumurile vietii*, publicata la editura Anamarol, 2007.

*In 20 august apare la postul de teleziune *Cosmos tv*, la emisiunea *Star Fame*, unde prezinta cele doua expoziții, la invitatia lui Carmen Stoian şi a lui Niks Koudounis.

*Din mai pânã în septembrie 2007 expune în POLONIA cu un itinerariu de zece oraşe, expoziție organizatã de Domnul consul onorific al României Cornel Calomfirescu. EXPOZITIE cu titlul *PUNCTUL DE LA INFINIT*

Dãm mai jos programul itinerariului expoziției:

MIEJSCE Z KOŃCA NIESKOŃCZONOŚĆ WYSTAWA MALARSTWA RUMUŃSKIEGO Kudowa Zdrój - 30.06. - 06.07. 2007.

- D P T CYGANERIA-* Str. 1-go Maja 29 Vernisaj: 30.07 2007. ora.: 19,00 Duszniki Zdrój od dnia 09.07. do dnia 18.07. 2007r.

- DWOREK CHOPINA -* PARK ZDROJOWY Vernisaj: 09.07.2007. ora.: 16,00 Polanica Zdrój - 19.07. - 1.07. 2007.

- Miejska Galeria Sztuki- Str. Lipowa 2,Vernisażj: 19.07.2007. ora: 17,00 Nowa Ruda - 3.08 - 10.8.08.2007.

- MIEJSKI OŚRODEK KULTURY -* Str. Strzelecka 2-a Vernisaj: 03.08.2007. ora: 17,00 Bystrzyca Kłodzka 11.08 - 21. 08. 200r

- Muzeum Filumenistyczne w Bystrzycy Kłodzkiej -* Str. Mały

Rynek1, Vernisaj:ora 17.00 WIECZÓR Z FILMEM RUMUŃSKIM _ Seara de film roamanesc Contele Dracula - Książe Dracula
Kudowa - Park Zdrojowy - 29.06.2007r. ora: 21.30 KONCERT MUZYKI RUMUŃSKIEJ Concert de muzica romaneasca - Zespól kameralny Fascination
Kudowa - Park Zdrojowy - 30.06.2007r. ora.: 16.00
W programie - in program :
Mariora fantazja rumuńska Eugen Mareczek
Tance rumuńskie Bella Bartok
Rumenüsch Jo Knümann
Oblivione Astor Piazzola
Frohes wochenend Józef Rixner
Jalousie Jacvob
*. Din 24 mai pânã în octombrie 2007 expune în ELVEȚIA, în ținutul Ticino, la Bellinzona, împreunã cu alți patru pictori.
* Publicarea romanului "Siguratatea tatalui", vol I, editura Anamarol, 2007
*. Epoziție de pictură la Sala Polivalentă în cadrul Congresului "Zilele frumuseții",Bucureşti, 1,2,3,4 martie, 2007,aceeaşi expoziție de la Teatrul Național, "Lumina de pe umărul stâng"
*. Epoziție de pictură şi poezie la Teatrul Național Bucureşti, în cadrul expoziției "Body-Mind-Spirit", intitulată "Lumina de pe umărul stâng", 23,24,25 martie, 2007
* *Participa la Bodymindspiritfestival , martie 2007*
*expozitie permanenta la ceainaria RADEZ-VOUS, Calea Floreasca ,42 incepand cu decembrie 2006
*expozitie permanenta la *CENTER CLUB* , str. Academiei, nr 19, langa universitate, incepand cu 16 ianuarie 2007 pana la 28 februarie 2007.
*Expoziție de pictură de grup la *Club Caffe Asimo* ,Smadan,41,Bucuresti expoziție permanentã în perioada 8 iunie 2006-30 decembrie 2007
*Aprilie, 2007, manifestare literar-atisticã cu tema „Arta în sufletul copilului" Şcoala generala 308 Bucureşti

*Zilele Francofoniei, 2007, organizeazã searã pe de poezie şi expoziţie de artã în Centrul Vechi la Bucureştiului.
*Publicarea volumului de versuri “Calatoria gandului” în Antologia “Spiralele vietii”2006, Editura Anamarol,Bucuresti,unde au scris români din diaspora romanească, Canada, SUA, Germania, Chisinau, Australia, Timisoara, Iasi, Constanta, Bucuresti
*Publicarea volumului de versuri de poezie religioasă “VREAU O ALTÃ LUME” la editura ANAMAROL, cu lansare la MALL PLAZA ROAMANIA(distribuirea acesteia în toate Mall-urile din tara şi în librăriile din Bucureşti. aprilie 2006).
Cartea înmpreună cu autoarea au apărut la Radio Cultural la emisinea de joi seara, la orele 22,10 intitulată “Creatori între sacru şi profan”, si pe postul de televiziune TVRM.
*Aparitia celui de al doilea volum de versuri : ”Cuvintele”, la Editura Muzeului Literaturii Române, noiembrie 2005
*Expoziţia de picturã şi poezie “ Punctul de la infinit” la Biblioteca Centralã Universitarã, (Fundaţiile Regale) la Sala Profesorilor, în perioada 31 octombrie-12 noiembrie 2004
Volumul de versuri “Cuvintele” a avut o prezentare televizata , la postul B1.TV, la emisiunea “Lumea Carţilor.Un poem pe zi”
*Expoziţia personalã de picturã la biserica ”Doamna Oltea” în sãptãmâna patimilor, 5-10 aprilie, 2004, cu tema: ”Crucea în viaţa noastrã”.
*. Apariţia cãrţii de debut, placheta de versuri : “Spaţii” , la Editura Muzeului Literaturii Romane, august , 2004.
* Debut în proza în revista literarã “Caligraf” decembrie 2004
*. Debut literar în revista literarã “Sud”, august, 20043

Carti publicate

9. „Ilinca” August 2010 , volumul de proza scurta la aditura Betta

8. Volumul antologic al concursului international de poezie "NAJI NAAMAN" 2009 LIBAN

7. „Pulbere de lumina” versuri, în volumul antologic „ Izvoarele vietii” 2009,

6. ‚Siguratatea tatalui”, roman, vol I, editura Anamarol, 2007
5. „Cea care aş fi” în Antologia in cadrul antologiei *Drumurile vietii*, publicata la editura Anamarol, 2007
4. “ Calatoria gandului” in Antologia “Spiralele vietii”2006, Editura Anamarol
3. “VREAU O ALTÃ LUME” la editura ANAMAROL, aprilie 2006
2. ”Cuvintele”, la Editura Muzeului Literaturii Române, noiembrie 2005
1. “Spații” , la Editura Muzeului Literaturii Romane, august , 2004.